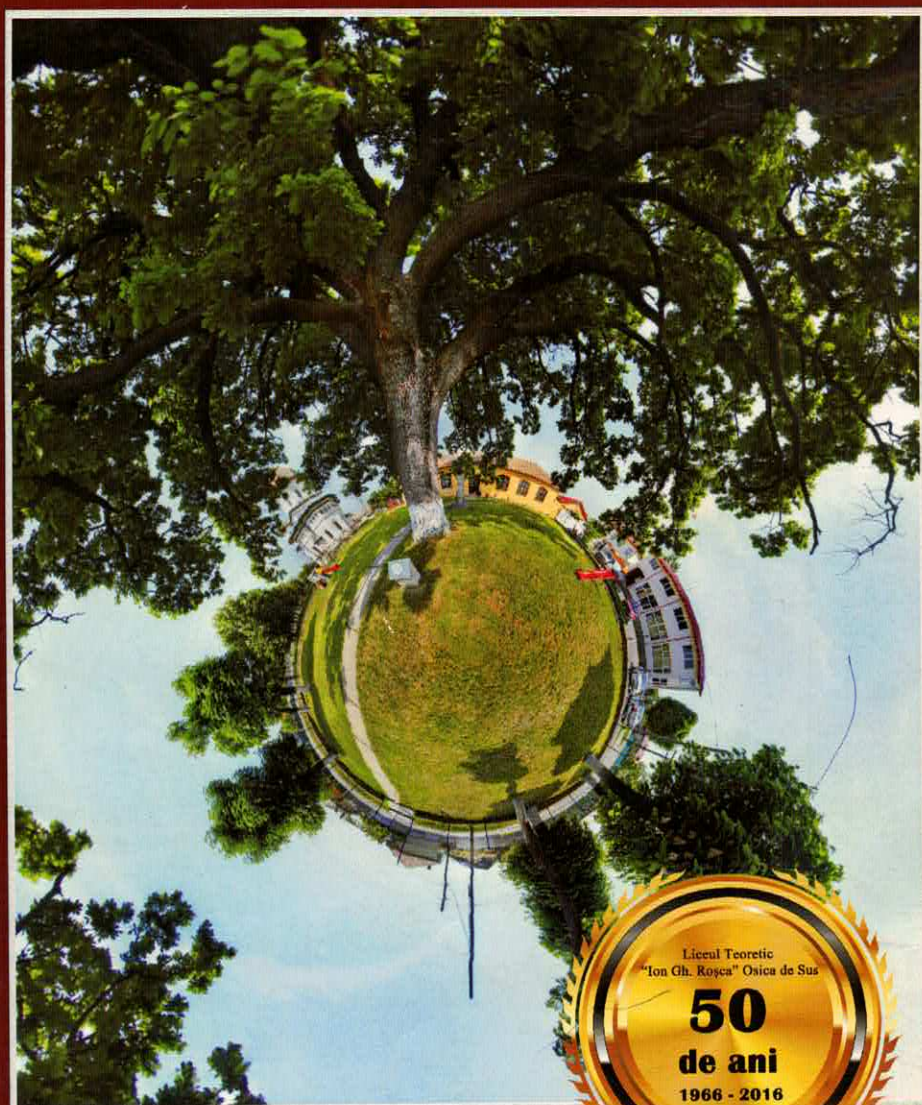

Anul 5,
noiembrie 2016

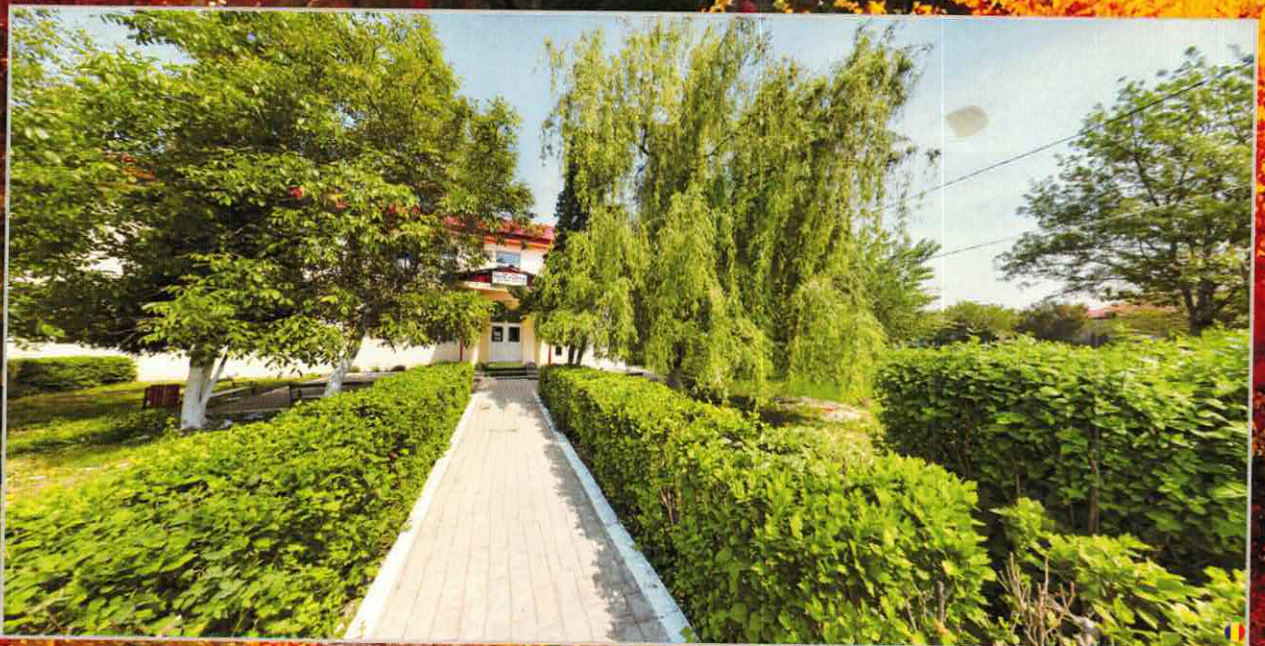
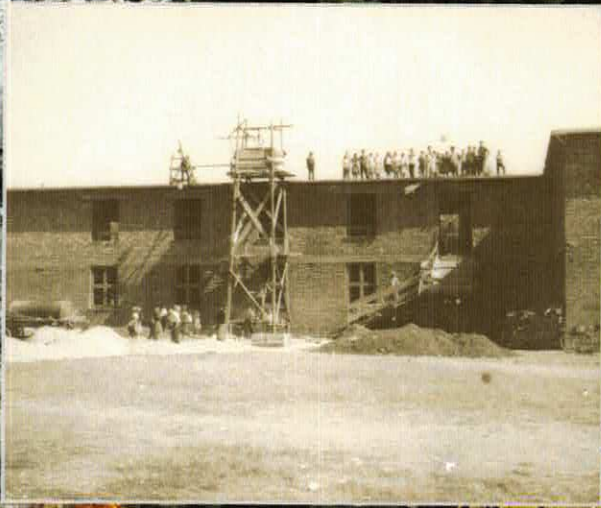

Ediție specială

Jubileul Liceului „Ion Gh. Roșca”
din Osica de Sus

Rădăcini

Revistă de istorie, cultură și tradiție locală
editată de Asociația PRO MEMORIA.
Scrisă de osiceni, despre osiceni, pentru osiceni

Imagini din timpul construirii liceului și de astăzi

ARC PESTE TIMP

Lavinia Tanislav	După 50 de ani, Liceul Teoretic „Ion Gh. Roșca” la timpul prezent	3
Angela Dina	Osica. Remember	4
Constantin Opreșescu	Trecut-au anii	6
Cornelia Popa	Efluvii de cerneală	8
Mihai Văzaru	La mulți ani Liceului „Ion Gh. Roșca“	10
Ștefania Polizu	Privind cu mândrie și nostalgie spre începuturile Liceului Osica de Sus	12
Marian Drăghici	Trei diriginți. Partea luminoasă a paharului	16
Constantina Oftea Secășan	Provocare	19
Nicolae Coande	Limba copilăriei - la Osica Mare	22
Nicolae Drăghici	Poezii	24
Marin Dobrin	Un răgaz pe Olteț	26
Iuliana Șerban	Auzi?	27
Marius Sima	Memoriu	28
Elena Ștefania Săftoiu	Nostalgia anilor de școală	29
Claudia Dobre	Gânduri	30
Diana Felicia Ciochină	50 de ani ai Liceului „Ion Gh. Roșca“	31
Paul Aretzu	Fugoasa Cecilia Păun	32
Nicolae Drăghici	Memorialul Gheorghe Șoarece Regal fotbalistic la Osica	34
Ion Surdu	România în labirintul Primului Război Mondial	38
Mihai Duică	Pro Memoria la răscruce	45

Colectivul de redacție:

Mihai Duică, Virginia Lăpădatu, Cornelia Popa, Virgil Lepădatu, Ion Surdu, Lavinia Tanislav

Colaboratori permanenți:

Paul Aretzu, Nicolae Coande, Marian Drăghici

Tehnoredactare: Bogdan Cîmpeanu

Revista Rădăcini este editată de Asociația PRO MEMORIA
în colaborare cu Primăria și Consiliul Local Osica de Sus.

ISSN: 2285-0422

www.EdituraHoffman.com

Tel. Fax: 0249 460 218

0740 984 910

După 50 de ani, Liceul Teoretic „Ion Gh. Roșca” la timpul prezent

Director, prof. Lavinia-Jeni Tanislav

Liceul este poate cea mai frumoasă perioadă din viața unui om. Preț de patru ani momentele plăcute se întrepătrund cu cele mai puțin fericite, lăsând în urmă amintiri care nu se pot uita niciodată.

Așa cum este normal, anumite aspecte s-au schimbat între timp, unele în bine, altele în rău. Începând de la îmbrăcăminte, până la atitudine, mai nimic nu mai seamănă cu ceea ce obișnuia să se întâmple acum 50 de ani. Libertatea de care se bucură tinerii și-a pus serios amprenta asupra lor. Ținuta elevilor a suferit schimbări drastice în ultimii 50 de ani.

Aici, la noi, la Liceul din Osica ce acum poartă numele domnului profesor Ion Gh. Roșca, mai seamănă ceva cu acele vremuri?

Din 1966 până astăzi dinamica profilului și a specializărilor din liceu a fost diversă și tumultuoasă, influențată de evenimentele și hotărârile socio-politice ale vremurilor. În prezent, filiera liceului nostru este teoretică, are un profil real cu specializarea Științe ale naturii și un profil uman cu specializarea Filologie. Pe fiecare an de studiu funcționează o clasă cu profil real și o clasă cu profil uman. În sediul actual al liceului își desfășoară activitatea și elevii din învățământul primar și gimnazial, într-un singur schimb. La Liceul Teoretic "Ion Gh. Roșca" mai sunt arondate și Școala Gimnazială Osica de Sus (Școala din vale), Școala Primară Greci, Grădinița cu Program Normal Vlădueni, Grădinița cu Program Normal Osica de Sus, și Grădinița cu Program Normal Greci.

Oferta educațională atractivă, care urmărește aprofundarea pregătirii în domeniul limbii și literaturii române și matematicii și diversificarea ariilor de interes legate de studierea științelor naturii și filologiei, existența unor dotări corespunzătoare unui învățământ de calitate atât în Liceul Teoretic "Ion Gh. Roșca" Osica de Sus, cât și în structurile sale (24 de săli de clasă, 3 laboratoare de informatică, laborator de biologie, de fizică-chimie, centru de documentare și informare, sală de festivități, cabinet medical, cabinet psihopedagogic, grupuri sanitare), precum și asigurarea transportului elevilor navetiști au făcut ca numărul elevilor noștri să fie în creștere în fiecare an.

Uniforma școlară se păstrează încă la liceul nostru și este diferențiată pe nivel de studiu.

Demni urmași ai celor care și-au închinat întreaga viață școlii, impulsionați de pasiunea meseriei lor, profesorii liceului nostru au format elevi care au obținut rezultate remarcabile la examenele naționale, procentul de promovabilitate fiind în ultimii ani peste media pe țară. Ne mândrim cu elevii noștri care câștigă premii la olimpide și concursuri școlare sau sunt admiși la universități de prestigiu din țară și din străinătate, ducând mai departe renumele câștigat de școala noastră în ani de muncă statornică și serioasă. Ei nu sunt doar elevi, ei sunt elevi activi ai acestui liceu, implicându-se în activități artistice (trupa de teatru a liceului, formația de muzică ușoară Armonia și muzică populară Doina Romanatiului, formația de dans), de creație (revista școlii, Corola, cenaclul Meandre), științifice (revista de științe a liceului, Orion), sportive (karate, box), participarea la proiecte naționale și internaționale.

Care sunt misiunea și viziunea școlii noastre?

Viziunea școlii poate fi exprimată printr-un singur mesaj: "promovarea calității și performanței într-o școală europeană". În ceea ce privește misiunea... o școală care este laudată și respectată de elevii ei și-a îndeplinit misiunea.

Osica. Remember

Prof. Angela Dina

„Cu siguranță, ăsta îmi e destinul, gândii eu coborând din trenul de navetiști ce lega de trei ori pe zi două orașe, unul din fostul Romanați, altul, din Olt.

Puneam piciorul pe pământul stăpânit în străvechime de-o boieroaică semeață din neamul Banilor Craioveni, Smaranda Piciculeasca și călcat în copitele cailor crescătorilor de vite de dinainte, care în străbaterile lor găseau loc de popas și sfat sub câte o isică, numele unei varietăți de plop.

Obiceiul de a căuta umbra isicăi a dus cu vremea, zice legenda, la desăvârșirea vetrei așezării situate la cca. șaizeci de km de Dunăre.“

Așa declanșez în romanul meu ACASĂ, publicat în 2012, relatarea unuia dintre personaje, semn că timpul scurt petrecut la Osica în anii '60 a rămas adânc încrustat pe un răboj cu locuri de suflet.

Ce-a urmat în roman? Un mozaic de chipuri și întâmplări izvorâte dintr-o realitate estompată voit de mine ori de trecerea timpului...

Ce aparține cu adevărat trecutului și păstrez în memoria mea verde? mă iscodește nerăbdător un alter-ego în ceas aniversar.

Școlărește îi răspund prompt că vii în minte îmi sunt primii pași făcuți în curtea liceului, la un an de la inaugurare.

Comuna Osica pomenită în povestirile mele cu nume derutant, Osaka, m-a primit cu drag. Aveam, ca profesoară, aceeași vârstă cu liceul, eram absolventă a unei facultăți și, mai mult, eram din Capitală! Rara avis pentru toți! Doar pentru mine rămăsesem același, e drept, civilizat *Gavroche* de Dâmbovița, cum mă socoteau din vremea facultății prietenii mei, drapat discret în profesoara de Română ori de Franceză.

Tic-tac-ul vremii pomenește azi jumătatea de secol curs...

Profesând în liceul plasat într-un spațiu cu o simplitate aproape schematică a vieții, cu o cuviincioasă modestie a ofertei, dar și a cerințelor, nimic, dar nimic nu mi-a micșorat apetența pentru învățământ! Am deprins alături de ciracii în uniforme pași din știința trebuitoare mie și lor, izvorâtă din prețuirea muncii de profesor, deținător al unei etici neperversitate, în cultul valorilor de luat în seamă.

Dăscăliimea liceului, majoritar tânără, cu puțini ani peste vârsta învățăceilor, urmarea străduitor un codex de neprețuite legi în tot ceea ce înfăptuia la clasă, o carte de învățături a mai multor autori și o sumă de metode prinzând consistență. Profesorii se aflau repartizați să înfăptuiască și aici, ca și-n alte locuri *culturalizarea maselor, ștergerea diferențelor dintre sat și oraș... cum zicea doctrina vremii.*

Dacă în cancelarie, printre colegi, unii mai aveau trăiri de acomodare la nou, la diferențe de vârstă, de specialitate, de personalitate, printre elevi ne simțeam confortabil, căci erau sfioși, respectuoși, aproape obedienți, cam inhibați de știute și bănuite atuuri ale prea tinerilor profesori.

Unde sunt chipurile de altădată? Cei trăitori poartă măști puse în joacă de timp. Dar privirile nu pot fi schimbate! Aceleași lumini, de data asta aprinse de dorul de-a se afla din nou în mijlocul tinerilor, de a-i îndruma ca odinioară... Alți ochi zac închiși, sclipind numai în amintirea noastră.

Sheila Bangă - Plimbare cu sanie

Numai atât? mă admonestează eul meu.

Tresar înviorată de subite energii regenerabile: copiii, pe-atunci oleacă mai mici decât dascălii, care se vedeau reali bureți însetați de nou și cunoaștere!

Unii, rezervați în discreția lor, se-arătau gata de-un dialog echidistant cu profesorii, probând faptul că știau deja multe, totuși, dornici să-nvețe încă și încă. Așa atitudine stimula, căci implica exigență în pregătirea demersului didactic, era de bun augur!

Alții, sânguincioși, trudeau sub licărul feștilor

ori a lămpii de gaz, nedezvăluind în comportarea lor nici austeritatea hranei reci săptămânale, nici privațiunea de căldura familiei, pregătiți să se lipsească de vreun răsfăț, numai și numai să-nvețe!

Ce fac acum? Au devenit ei înșiși dascăli. Alții, aflați performeri de către obște, conduc destine de firme, de familii, de comunități, fiecare după puterea și mintea îmbogățite de achizițiile făcute în timp.

Ce altceva a contat pentru mine atunci? insistă conștiința, încruntându-se.

După un răgaz înșirui mărgelile doveditoare: înființarea internatului pentru fete, a bibliotecii liceului, promenade prin orașele apropiate, chiar și o excursie la Sarmizegetusa, petreceri câmpenești locale, spectacole ale orchestrei de muzică ușoară a liceului... și o plimbare cu săniile. Toate sunt așezate în sipetul minții și, de-acolo presărate în filele cărții ACASĂ:

„...la Osaka, matca satului fiind largă, plăcerea zăpezii ca atare o simțai mai acătării pe frigul mare, când, călător chemat de rosturi serioase, te lăsași dus, ca să pedepsești sub călcătura-ți hotărâtă pătura albă înlemnită de ger.

Întorsul de la muncă ori alte nevoi, încălzea cu elan pe drumet, nesocotind, spre finalul călătoriei, mușcătura iernii, la gândul unei ulcele de lut ars cu vin fiert, îndulcit și iuțit cu scorțișoară, alături de ceva șunculiță afumată, vreo gogonea cu ulei și pâine caldă, tocmai scoasă din cuptorul în care aluatul din făină de grâu și cartofi fierți crescuse pufos ca pandișpanul.

*Niciunde nu m-am plimbat, ca la olteni, cu sania trasă de trei cai în noaptea Anului Nou petrecut acolo, în acordurile muzicii inspirate de versurile eseniene: **Viscolul prinde colbul să-și lepede, / Lunec-o troică, lunecă repede. / Veselă-n troică, peste întindere, / O tinerețe fugă cu-aprindere. / Unde mi-s oare zilele proaspete? / Dar fericirea ce-am vrut-o oaspete?**“*

Unde să fie? țipă din toți rărunchii alter-ego-ul meu.

Și aici, în umbra treptelor liceului din Osica de Sus... răspund eu cu un zâmbet ce-mbrățișează oameni, lucruri și spirite ascunse în cutele jumătății de secol trecut.

București, 15 septembrie 2016

Trecut-au anii

Prof. Constantin Oprețescu

Și odată cu ei, viața ce ne-a fost dată în dar spre trăire.

Pentru cei ce nu mă cunosc, sunt profesorul Constantin Oprețescu, născut la 7 octombrie 1947, în comuna Morunglav, sat Moronești – așezat pe valea pârâului Bîrlui între dealuri umbrite de păduri seculare, în nord-vestul județului Olt.

În anul 1970 am absolvit Universitatea Timișoara, Facultatea de Matematică-Mecanică, și am luat repartitie ministerială la Liceul Osica de Sus, județul Olt din dorința de a fi cât mai aproape de părinții mei.

În toamna aceluiași an, 1970, m-am prezentat la post, făcând, pentru prima dată, cunoștință cu oamenii și meleagurile pe care aveam să le adopt.

Cu ocazia împlinirii semicentenarului Liceului Osica de Sus, se cuvine o trecere în revistă a evenimentelor pe care le-am trăit ca profesor și o bună perioadă de timp – director al liceului.

Calea a fost lungă, cu suișuri și coborâșuri, dreaptă sau cu meandre, dar cu muncă și ajutorul bunului Dumnezeu, am ajuns în prag de seară, cu mulțumire și bucurie în suflet că mi-a fost îngăduit să-mi realizez gândurile.

Așadar, prima promoție de absolvenți a liceului își luase zborul, iar eu venisem să fiu alături de ceilalți profesori, stropul de lumină care a încercat să lumineze calea promoțiilor ce au urmat până în anul 2011 când am devenit pensionar.

Deci, timp de 41 de ani, o viață de om – cum zice românul, am deschis ușa aceleiași „a doua casă” pentru mine. Soarta a făcut ca soția mea să fie profesoară de fizică-chimie întreaga perioadă de activitate la același liceu, iar casa noastră să fie în imediata apropiere a școlii.

Mărturisesc sincer că am ajuns profesor de matematică pentru că mi-a plăcut matematica și să lucrez cu elevii. Viața de liceu petrecută la Craiova și cea de student în Timișoara a creat o structură solidă a personalității mele de mai târziu. Mi-a plăcut să fiu întotdeauna printre cei mai buni, indiferent unde m-am aflat.

Colectivul profesoral, găsit la venirea mea, era format din profesori tineri, ca și liceul, bine pregătiți și cu dorință de afirmare prin realizările personale și prin reușitele celor pe care i-au învățat.

Au fost cadre didactice remarcabile și absolvenți care și-au depășit, unii, mentorii, dar socot că ar fi nedrept să amintesc o parte dintre ei, lista tuturor fiind prea lungă.

Pentru cei plecați fără de timp în luptă, sincere regrete și veșnică aducere-aminte, iar pentru cei trăitori de viață multă sănătate și

bucuria împlinirii dorințelor. Liceul Osica de Sus a avut toate condițiile să genereze performanță.

Promovabilitatea la examenele de Bacalaureat și reușita la examenele de admitere în învățământul superior o dovedesc din plin.

O lungă perioadă de timp, liceul a funcționat cu un singur rând de clase de liceu și a existat posibilitatea unui serios proces de selecție.

Colectivul didactic a fost într-o permanentă schimbare, fiecare căutând un loc mai bun sub soare, la oraș.

Și eu am avut o tentativă de plecare – în urma unui concurs cu reușită aproape maximă – dar conjunctura a făcut să rămânem definitiv la Osica, venind cutremurul din 1977 care ne-a determinat să construim o casă, să creștem doi copii și să sădim mulți pomi.

În evoluția liceului au existat și unele sincope, în funcție de structura dorită de regim, rămânând o perioadă școală generală cu clasele I-X.

După evenimentele din 1989 am devenit, prin concurs, director. Am făcut demersurile necesare și ne-am reluat dreptul de existență a Liceului Teoretic Osica de Sus. A urmat o perioadă plină de încercări și de limpezime a multor probleme, când am învățat lucruri noi și a trebuit să ne descurcăm cu puținul pe care-l primeam pentru funcționarea școlii.

Cu toate neajunsurile, nu am făcut rabat la exigență privind învățătura și disciplina. Rezultatele pe care le-am obținut au fost meritorii în toate direcțiile, ținând pasul cu cele mai însemnate unități liceale din județ.

Am fost perseverent în îndeplinirea obiectivelor propuse, cooperant cu personalul didactic, responsabil față de pregătirea elevilor, sociabil cu factorii educaționali ai comunității.

Din anul 2005 – am trecut la catedră, pe care nu am părăsit-o niciodată, pentru că în școli a început să bată un vânt politic, care ulterior a dereglat suficient de mult procesul de învățământ, în general.

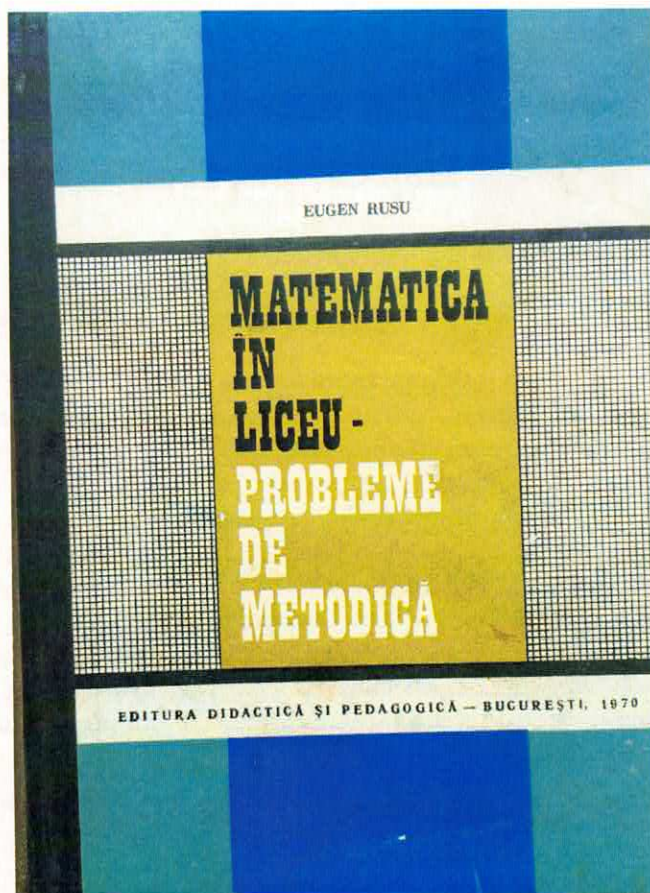
Ce păcat că la acest lucru au contribuit și foști absolvenți ai liceului nostru: Fiecare face ce poate! Proverbul: A fi om e lucru mare, a fi domn e o întâmplare! este valabil pentru oricine și oricând.

Acum, la ceas aniversar Liceul Teoretic Osica de Sus arată altfel: baza materială îmbunătățită semnificativ, dotări moderne privind procesul de învățământ și de conducere, mijloace de transport pentru elevi, etc.

Desigur, sunt și aspecte care așteaptă rezolvare sau îmbunătățire: lipsă canalizare, lipsă spațiu adecvat activității sportive, amenajare improprie pentru elevi a curții școlii și împrejurimile acesteia etc.

Liceul Teoretic trebuie să însemne mai mult pentru comunitatea noastră. Să fie iarăși ce a fost și mai mult decât atât! Să trăiască, să crească și să înflorească! Dacă tablourile cu absolvenții promoțiilor nu au mai avut loc pe pereții coridoarelor școlii și nici într-o sală specială, muzeu al unității anexă a CDI, aș veni cu ideea (deloc nouă și nici originală) de întocmire a unui Catalog – Album al liceului care, printre altele, să cuprindă pentru fiecare an școlar efectivele pe clase, profesorii clasei, cu fotografiile, elevii + profesorii și eventual mențiuni de importanță majoră.

Aștept cu speranță finalizarea lucrărilor din cadrul Campusului școlar.

Efluvii de cerneală

Prof. Cornelia Popa

Ceas aniversar... semicentenarul Liceului din Osica de Sus... prilej de bucurie, entuziasm, retrospectivă..

Parcă n-aș vrea, totuși, să trag o linie și să fac un bilanț. Mai bine arunc o privire peste umăr, prin ochii maturizați de experiența anilor ce au trecut și îmi asum povara de a mă apleca asupra călimării pline cu nostalgie, emoții, doruri, iluzii, speranțe, împliniri...

Sunt atât de multe...despre ce să scriu?

Să scriu despre întâlnirea mea cu școala?

Anul 2002, o zi caldă de toamnă...începutul unei etape la care visasem dintotdeauna dar niciodată ca la un loc de muncă ci ca la oportunitatea de a accede într-o lume în care, prin fapta și prin vorba mea pot contura destine. Am crezut, inițial, cu trufia tinereții,că speranțele îmi vor fi știrbite fiindcă nu ajunsesem într-o școală mare, cu indicatori de excelență, o școală renumită "din oraș". În curând aveam să-mi dau seama că m-am înșelat. Chiar foarte curând, având în vedere că după numai o săptămână refuzam transferul la un liceu din Caracal.

Să scriu despre întâlnirea mea cu oamenii?

Am avut șansa de a găsi un colectiv de elită, condus de un director competent, cu multă experiență profesională. Am fost "copil de trupă" pentru colegii seniori care m-au ajutat să trec peste greutățile inerente începutului activității la catedră, peste lipsa experienței, încurajându-mă și apreciindu-mi activitatea. I-am admirat pentru felul lor de a primi tinerețea în preajmă și mi-am însușit pentru totdeauna lecția lor de a nu sta în umbra altuia dar, mai ales, să nu țin umbra nimănui. I-am admirat pe acești oameni până la prețuire și neuitare. Unii dintre ei au plecat mai aproape, alții mai departe...sus, la stele. Toți s-au mutat însă, cu frumosul lor omenesc, în sufletul meu.

Să scriu despre menirea de a fi dascăl?

Cred cu tărie în această profesie. Este calea care vine spre tine, te cheamă, te găsește...Apoi, în sufletul tău crește dorința de cunoaștere, de dăruire, dorința de a pleca la drum luându-ți tovarăși făpturi cu ochi iscoditori, cu priviri clare, directe și luminoase, felinare ce caută limanul.

Ca profesor de limba română am avut clase și mai bune și mai slabe, fiindcă, la fel ca în toate școlile, și la noi, colectivul de elevi a fost întotdeauna eterogen. Zilele mai grele, episoadele umbrite, poate, de neîmpliniri, au reprezentat un imbold spre mai bine. A fost o provocare să-mi demonstrez mie însemi că pot obține rezultate foarte bune cu clase care nu promiteau prea mult. Și câtă satisfacție când rezultatele muncii, ale entuziasmului aproape nepuizabil au venit în cote ușor cuantificabile - an de an, la disciplina limba română a examenului de Bacalaureat, promovabilitatea a fost 100%, performanță neatinsă de cele mai prestigioase licee din județ. Este doar una dintre realizările profesionale care îmi aduc satisfacții. Nimic nu poate egala bucuria confirmării efortului prin rezultatele obținute la examene, concursuri, olimpiade, proiecte, ateliere de creație literară, teatru... poate doar bucuria revederii foștilor elevi cărora, măcar printr-o fărâmə de faptă sau vorbă, le-am construit zborul...

Să scriu despre ei, despre elevii mei?

Da. Ei sunt, de fapt, confirmarea muncii și dăruirii pentru cariera pe care nu am greșit când am ales-o. Mă dedic lor în fiecare zi, fără ca ei să știe... Ei doar simt că îmi pasă, că îi veghez, că le urmăresc parcursul, că empatizez cu ei, că îi respect ca parteneri de dialog. Și astfel, se țeș între noi fire durabile care transpar în zâmbet peste ani. Acel zâmbet curat, neforțat, spune cel mai frumos "mulțumesc" nerostit și este mărturia că mi-am împlinit menirea.

Să scriu despre viitor?

Încerc să întrezăresc celălalt capăt al arcului peste timp?

Am convingerea că în continuare liceul nostru își va menține și își va ridica prestigiul căci colectivul actual are mari disponibilități: pregătire profesională de calitate, perfecționare continuă, elanul tinereții, dragoste pentru profesia aleasă și, la nevoie, sfatul foștilor colegi seniori. Să scriu despre viitor? Să încerc să întrezăresc celălalt capăt al arcului peste timp?

Am convingerea că în continuare liceul nostru își va menține și își va ridica prestigiul căci colectivul actual are mari disponibilități: pregătire profesională de calitate, perfecționare continuă, elanul tinereții, dragoste pentru profesia aleasă și, la nevoie, sfatul foștilor colegi seniori.

La mulți ani Liceului „Ion Gh. Roșca“ din Osica de Sus

Prof. univ. Mihai Vărzaru

Anii 1960 au fost pentru Osica noastră ani de zbcium și de schimbări cum nu mai fuseseră de mult timp până atunci. Unele schimbări nu erau deloc binevenite, altele, puține la număr, aveau să se dovedească de bun augur pentru viitorul său și al sătenilor săi. După câțiva ani de încercări și de chin pentru țăran, „Partidul” a urmat calea deschisă de către Lenin și de Stalin și așa a apărut în Osica cunoscuta Gospodărie Agricolă Colectivă „Octombrie Roșu”, cu președinții și cu brigadierii săi, cu recoltele sale bogate, cu cirezile mari de animale, cu câte și mai câte... Era ceva nou, ce stârnea o anumită curiozitate copiilor, care nu știau ce să mai creadă atunci când părinții, și mai ales bunicii lor, erau nefericiți și se descurcau din ce în ce mai greu cu propria gospodărie și chiar cu masa de zi cu zi.

Nu trebuie să uităm că propaganda comunistă, goală de conținut, nu putea fi realizată fără comunicare. Dar pe lângă rău își face uneori loc și binele, iar aici mă gândesc la stația de radioficare din Osica, la care aveau un loc și copiii, elevii, profesorii, deci grădinița și școala. Într-un loc lipsit de o viață culturală intensă, ea a sporit imaginația și ambiția elevilor osiceni.

La școală, alături de tablourile lui Marx, Engels și Lenin, apăreau și compatrioții noștri, Gheorghiu Dej, Chivu Stoica sau Alexandru Drăghici, privind neputincioși la eforturile noastre de a învăța carte cu învățători adevărați, formați înainte de 1947, sau cu profesori noi, discipolii lor. Manualele respirau ceva mai ușor, nu mai erau încărcate atât de mult cu poveștile rusești, ca în anii '50, pentru că apăruseră și la noi scriitorii promotorii ai noii orânduiri. Era perioada în care tot ce se inventase sau se inventa în această lume se datora oamenilor de știință sovietici. Cu toate acestea, în clasa I am primit în clasă doi repetenți (!?), lucru imposibil în zilele noastre, când toată lumea se bucură de încredere nelimitată că elevii vor învăța cândva și de o păguboasă indulgență.

Moartea lui Dej și apariția lui Ceaușescu a însemnat un suflu nou pentru economie, prin promovarea industrializării și a dezvoltării orașelor, uneori și a comunelor. În anii războiului, într-un context național tragic, dar favorabil Osicii, își făcuse apariția școala gimnazială, susținută de profesori, unii chiar universitari, refugiați la noi de la Iași și din alte orașe ale Moldovei.

Cu o industrializare aflată încă în stadiul de proiect în 1965 (industrializare care va însemna, în curând, apariția Combinatului de Aluminiu de la Slatina, a IOB Balș, a IMAIA Balș, a Fabricii de Conserve, a Uzinei de vagoane și a „Romăniței” din Caracal), lumea nu avea bani. Pentru noi, copiii, accesul mai departe la școală părea prea îndepărtat pentru a ne face probleme. Școlile profesionale păreau singura soluție potrivită și ieftină, atât timp cât, din aceste motive, mulți elevi foarte buni mergeau în ele, apoi continuau școala și ajungeau cât mai sus. Și totuși...

Comună mare, de multe ori binecuvântată cu oameni care au sfințit locul, cu oameni potriviți la locul potrivit, Osica a început după 1965 tatonări pentru înființarea unui liceu. Nu am multe informații despre persoanele care au venit cu această idee, dar entuziasmul și eforturile depuse de domnul Pavel Ionescu, cel puțin la construcția lui, mă determină să cred că a fost omul decisiv în înființarea acestui liceu.

Și așa s-a făcut că o mare parte din elevii din Osica și din satele și comunele învecinate s-au trezit în fața unei oportunități pe care nu aveau cum să o mai rateze: fără a mai plăti o gazdă, făcând naveta, ei au venit la o școală nouă, care le-a oferit multe șanse pentru viitor. Au apărut și cârcotași, părinți și copii, este drept puțini la număr, care au pus la îndoială calitatea învățământului la un liceu sătesc, evocând lipsa unor profesori buni și faptul că mediul educațional și cel cultural sunt mai modeste. Cu toate acestea, liceul a mers mai departe și a mers bine, pentru că puțini copii din Osica au ales să mai plece la liceele din orașele apropiate, iar performanțele lor au fost asemănătoare cu ale celor pe care îi lăsaseră acasă.

Acum, prin detașarea pe care o oferă o jumătate de veac de la înființare, le putem da dreptate, în parte, în ceea ce privește avantajul liceelor mari de a crea cercuri sau grupe solide de elevi matematicieni, chimiști, fizicieni, de literatură, de muzică etc., de a crea o concurență pozitivă, de a crea pasiuni pe care aceștia să le urmeze în viață. Această șansă nu a apărut în liceul din Osica. Tot acum remarcăm un alt lucru, care explică în mare măsură succesul sau insuccesul din acea vreme la admiterea elevilor liceului în învățământul superior. El nu este neapărat în avantajul liceelor din orașele acelor vremuri. Admiterea la facultate începe să fie tot mai sofisticată, ca un semn al începutului degradării învățământului românesc. Subiectele sunt formulate și au un conținut care se îndepărtează de curricula normală, așa că încep vestitele "meditații" pentru pregătire specială de intrare la facultate și domeniul ia amploare. Ori liceul din Osica rămâne mult în urmă din acest punct de vedere, ceea ce a făcut ca o parte din elevii săi buni să nu acceadă sau să acceadă cu greu la o facultate. Dar elevii săi au avut o pregătire generală bună, care le-a fost de mare folos în viață.

O altă consecință care a apărut încă de pe atunci și care este valabilă mai ales în zilele noastre: nu se mai învață în ultimii doi ani de studiu, în multe licee, decât la disciplinele la care se dă examen la facultate, cel mult la bacalaureat. O fi bine? O fi rău? Dar atunci de ce să mai faci liceul?

Și acum despre profesori. Schimbările acelor vremuri au atins și școala. Copiii mai mulți, noile școli și noile licee își așteptau puținii profesori care terminau facultățile anilor 1960. Numărul locurilor din facultăți nu începuse să fie corelat cu cerințele reale ale învățământului, așa că au început să apară mulți suplinitori fără studii superioare. Acest fenomen a fost amplificat și de mirajul migrației profesorilor către oraș și a afectat indirect calitatea învățământului din mediul rural.

Într-un astfel de context a apărut liceul din Osica. Dar norocul său a fost mai mare decât al altor școli noi din alte localități rurale datorită poziției sale geografice, care oferea acces ușor prin calea ferată și cea rutieră, dar și a unei oarecare notorietăți create de existența unei întreprinderi (CAM), de târgul comunal, de viața religioasă, de bogăția și ospitalitatea oamenilor săi. Așa s-a făcut că în cadrul liceului a existat întotdeauna un nucleu valoros de profesori care, deși s-a schimbat la anumite perioade, au menținut un standard calitativ mulțumitor al pregătirii elevilor săi.

În perioada 1966-1971, perioadă în care am fost aproape sau în liceu (în primul an, când clădirea sa nu era terminată, liceul și-a susținut activitatea la școala din vale), au apărut profesori deosebiți (pe care încerc să-i amintesc în ordinea sosirii lor), cum ar fi: Puiu Raicea, Haralambie Costea, Viorica Florea, Angela Dina, Ovidiu Dina, Ion Cănavoiu, Vasile Mierlăcioiu, Ion Nicolau, Ilie Amzu, Nicolae Bărbulescu, Constantin Opreșcu, Teofil Vanda, Elisabeta Cazacu, Cornel Miulescu, dar și alții, cu merite la fel de mari în formarea elevilor liceului.

Uniforma și cravata, care astăzi ar fi un semn al echității, al tratamentului egal pentru elevi (bogați sau săraci), era pe atunci cea mai ieftină îmbrăcăminte, influențând comportamentul celui care o purta și impunând un anumit respect celor din jur. Profesorii, în majoritatea lor tineri, au adus cu ei mirajul vieții de student, un anumit nonconformism (atât cât li se permitea) și un suflu nou, o etică nouă. Lecțiile lor, impregnate de spiritul pedagogic care lipsea în școala generală, erau legate de realitate și de exemple practice și deveneau, astfel, mai ușor de înțeles și mai greu de uitat.

Personal, după terminarea liceului am intrat într-un domeniu de activitate destul de vast și de complicat, în care am reușit să mă descurc destul de bine grație stilului de a munci și pregătirii pe care am primit-o atunci. După o experiență bogată în domeniul industrial am trecut în învățământ, unde am obținut rezultate la fel de bune, judecând lucrurile după evoluția profesională și după feedback-ul colegilor, al studenților și al specialiștilor la a căror formare am contribuit și eu.

Rămân, așadar, profund recunoscător Liceului nostru, oamenilor care l-au ctitorit, care l-au ajutat să se dezvolte și să se mențină și care astăzi, din postura de dascăli, contribuie cu eforturi deosebite la creșterea notorietății sale în județ, în Oltenia și în țară. Mult succes Liceului nostru în viitor! La mulți ani!

Privind cu mândrie și nostalgie spre începuturile Liceului Osica de Sus

Ștefania Polizu, Ph. D.

26 august 2016, zi însorită de vară, ca în vremea în care începeam să ne pregătim pentru începutul unui nou an școlar. Încerc un entuziasm copilăresc la propunerea de a scrie un articol în revista asociației Pro Memoria, Osica de Sus. Discuția telefonică cu doamna profesoară Virgi Lăpădatu deschide poarta spre o călătorie în universul copilăriei și al adolescenței, în jurul și înăuntrul Liceului Osica de Sus. Imaginile trecutului mă fascinează iar amintirile nu se mai opresc.

Îmi vin în minte cuvintele cu tâlc: « Elevei mele dragi în sufletul căreia nicidecum nu va muri căprioara », scrise pe prima filă a cărții « Moartea unui poet » de Gheorghe Tomozei. Acest cadou surpriză venea din partea profesorului meu de limba română, domnul Ion Cănașvoiu. Un fel de „La revedere“, la plecarea din liceu a domniei sale, așa cum voiseră vremurile acelea!

Domnul Cănașvoiu găsisese de cuvânt să-mi încredințeze biografia poetului Nicolae Labiș, carte însoțită de un mesaj sugestiv. Și astăzi cred că acel imbold a fost un început în evoluția spiritului meu mereu tânăr, a dorinței de a căuta frumosul și adevărul cu orice preț. Revăd scrisul de pe prima filă și, deodată, sufletul de copil, ce parcă nu m-a părăsit niciodată, mă însoțește! Cu sufletul acela și mintea de azi, mă întorc în urmă cu 50 de ani, când, în comuna noastră se inaugura Liceul Osica de Sus.

Am fost norocoasă să mă aflu printre primele clase de învățăcei care au început școala în lăcașul acestui liceu. Chiar dacă eram prichindel, grandoarea acestui început deschidea un nou univers în fața mea. Din lumea aceea făceau parte colegii mei de gimnaziu și elevii din clasele de liceu, spre care noi priveam cu multă admirație. Și-apoi, profesorii, minunații noștri dascăli! În fața domniilor lor mă înclin cu toată recunoștința și le mulțumesc pentru dragostea de învățătură pe care mi-au insuflat-o, pentru dăruirea cu care mi-au călăuzit pașii în drumul spre devenire! Iar celor care au trecut într-o neîntință le aduc omagiul pios pentru tot ce au sădit trainic în sufletele noastre!

Cu privirea iscoditoare a copilului de-atunci, pașii mă poartă prin comuna natală a verii anului 1966. Noi, copiii din clasele gimnaziale mergeam la muncă voluntară pentru finalizarea clădirii liceului. Bucuria de a păși într-o nouă școală era atât de mare! Terminasem clasa a V-a la Școala Generală din Vale, iar clasa a VI-a urma să o încep în clădirea nouă, a ceea ce era Liceul Teoretic Osica de Sus, astăzi devenit Liceul Ion Gh. Roșca. Domnul învățător Alexandru Marcu, în calitate de diriginte, trezise în noi mândria și dorința de a deveni elevii acestei noi școli. Pedagog desăvârșit, cu mare dragoste și dăruire pentru comuna natală, Dl. Marcu a fost unul dintre fondatorii liceului, alături de domnul învățător Pavel Ionescu, directorul Școlii Generale de opt ani. Alături de domniile lor, și-au dat obolul toți ceilalți profesori și învățători, fiecare în felul său. Aveam șansa să locuiesc pe strada ce constituia drumul cel mai scurt dintre școala din vale și liceu, și astfel, să cunosc adesea freacă, preocuparea și devotamentul profesorilor și copiilor ce se deplasau din vale spre deal. Printre ei mă număram și eu, Fila lui Polizu.

Îmi amintesc cum urcam treptele de lemn purtând în brațe cărămizile! Uneori, împreună cu alți colegi, căram diverse materiale, alteori ajutam la curățenie iar în timpul pauzei mă jucam cu ceilalți copii. Eforturile au fost binemeritate căci, spre bucuria noastră, liceul se deschidea pentru noul an școlar. Astfel, la 15 septembrie 1966, începeam clasa a VI-a într-o nouă clădire, cu etaj. Era atât de măreață școala nouă! Mă împresoară și acum mirosul de lemn proaspăt din sala de clasă în care am pășit cu emoție, iar luminozitatea încăperii mă dezmiardă ca în prima zi de școală!

Statutul de liceu a făcut să vină în comuna noastră primul val de profesori noi. Dintre ei nu pot uita pe profesorul de limba și literatura română, Ion Cănavoiu, profesoara de limba franceză, Angela Dina, profesorul de latină și limba și literatura română, Ovidiu Dina, profesorul de chimie și biologie, Puiu Raicea... În anii următori au continuat să vină noi valuri: profesorul de istorie și filozofie, Vanda Teofil, profesorul de matematică, Constantin Oprișescu, profesoara de chimie, Nicolîța Oprișescu, profesorul de educație fizică și sport, Vasile Mierlăcioiu, profesorul de limba rusă, Nicolae Bărbulescu, profesoara de geografie și istorie, Georgeta Hultoana, profesoara de limba și literatura română, Viorica Barbu, profesoara de fizică, Maria Badea, profesoara de limba și literatura română și franceză, Cecilia Păun ...

Școala era atât de spațioasă! La parter învățau copiii din clasele gimnaziale iar la etaj începea prima clasă de liceu. Director era neobositul Alexandru Marcu. Pe parcurs s-au finalizat lucrările și s-a desăvârșit înfrumusețarea interioară. În anul următor, la nivel de conducere a fost numit noul director, în persoana domnului profesor Amzu Ilie. Fost cadru universitar la Universitatea din Craiova, profesor de chimie și biologie, Dl. Amzu a fost un excelent pedagog și un administrator desăvârșit. Sub direcția sa, liceul s-a împlinit instituțional și educațional. Prin inițiativele și acțiunile sale s-au conturat aspectul interior și fațada lăcașului. Minunatul parc construit în jurul clădirii a fost creația domniei sale. În vara anului 1969 clădirea liceului era complet finisată iar curtea căpăta un aspect nou. În interiorul curții, sub forma de L, se profila careul pentru adunare. Rămân memorabile ceremoniile de început de an școlar și serbările de sfârșit de an ce se desfășurau în marele careu! Spre stradă, de-o parte și de alta, prinsese contur minunatul parc cu specii exotice și câteva bănci așezate pe lângă arbuști. Era ceva unic în comuna Osica de Sus! Retrăiesc și acum bucuria cu care noi, copiii, participam la menținerea și înfrumusețarea parcului! Înconjurată de acel colț de rai, clădirea devenea maiestoașă!

Cu fiecare început de an școlar, lumea noastră devenea din ce în ce mai interesantă. În această lume am învățat temeinic să trăiesc în respect pentru dascăli și cu prietenie pentru colegi. Rigoarea, disciplina, grija pentru ce este în jur, reponsabilitatea, buna cuviință, recunoștința față de cei ce se devotau școlii, spiritul comunitar și dorința de mai bine erau acolo. Toate, și fiecare în parte au devenit în timp și rămân pentru mine ferestre deschise ale acelei lumi. Prin ele am întrezărit, și-apoi am dobândit dorința de cunoaștere și izbândă, dragostea pentru frumos și puterea reușitei, empatia pentru cei din jur și desăvârșirea umană, încrederea în sine și forța de a construi împreună, istoria trecutului, forța prezentului și viziunea spre viitor. Prin ele, străbate și astăzi câte o rază mângâietoare care vine dinspre Liceul Osica de Sus!

Nu pot uita primele lecții de chimie din clasa a VII-a! Ele au fost decisive pentru felul în care eu am îmbrățișat științele și am ales să studiez chimia. Dl. Amzu, primul meu profesor de chimie, avea darul de a simplifica fenomenele chimice și a le identifica în viața de zi cu zi pentru a le aduce mai aproape de ochii și

mintea noastră de copii. Deși laboratorul nu era încă funcțional, dl. profesor Amzu încerca tot timpul să procure materialul și dispozitivele necesare pentru a realiza diversele experimente chimice. Aceste experiențe ne ajutau nu numai să ne apropiem cu interes de lumea științelor, dar și să fim curajoși și determinați în pregătirea unui eveniment.

Sfârșitul fiecărui an de gimnaziu mă apropia de învățământul de liceu la care râvneam atât de mult! Sora mea mai mare, Jana, deja în anul întâi de liceu, îmi dezvăluia puțin câte puțin din misterul acestei lumi. Studiul din clasa a VIII^a a fost intens și dedicat în mare parte examenului de admitere la liceu. Ziua în care am realizat că luasem examenul cu nota 10 a fost un frumos prilej pentru a-i mulțumi bunului și dragului meu învățător, domnul Ene Marin, pentru școlarul ce clădise în mine. Așa începeam anii de liceu, ca o continuare firească a unui drum spre cunoaștere, spre împlinire!

În liceu am deslușit științele, filozofia, literatura, franceza, istoria... Și tot în liceu am învățat lecții de corală, dans și teatru, participând astfel la diversele spectacole organizate în școală. Îmi amintesc cu drag de piesa de teatru „Ecatrina Teodoroiu”, pusă în scenă de domnișoara Viorica Barbu. În rolul eroinei, Cătălina, alături de colegii mei Stelian Dobre și Florian Dumitrescu am jucat în numeroase spectacole de succes. Dar, înainte de toate, cu ajutorul talentatei noastre profesoare am învățat despre dicție, gestică, forța cuvântului și sensul lui precum și spiritul de echipă armonizată. Muzica și dansul modern le-am învățat tot în liceul nostru drag. Pe vremea aceea erau foarte puțini copii care aveau televizoare sau magnetofone acasă. Pentru majoritatea dintre noi, sursa de muzică era radioul. În acest context, reuniunile dansante la sfârșit de săptămână erau adevărate evenimente! Învățam să înțelegem muzica și să dansăm alături de profesorii noștri! Păstrând respectul, deveneam, pentru câteva ore prieteni și această legătură ne dădea aripi să visăm! Uneori, în secret, ne îndrăgosteam de colegii de clasă sau de cei mai mari! Cine nu-și amintește de fiorii dragostei adolescente ce ne însoțeau în stângacii pași de dans ?!

Școala era serioasă, ținuta obligatorie iar profesorii erau în școală pentru noi, parcă tot timpul! Aveam curajul să le adresăm întrebări din cele mai diverse și răspunsul dumnealor ne obliga la mai mult, la mai bine. Treptat, se contura universul meu de adolescent, cel mai adesea conștiincios, iar câteodată răzvrătit, uneori contemplativ, alteori gălăgios. Animată de dorința de cunoaștere și înțelegere, munceam temeinic pentru aprofundarea cunoștințelor, înțelegerea și perceperea fenomenelor. În același timp, mă fascinau lecțiile de literatură română, franceză, istorie și filozofie. Orele de franceză erau și lecții despre rafinament și conduită. De

Trei diriginți. Partea luminoasă a paharului

Marian Drăghici

*„Nu merită povestite decât acele întâmplări
prin care existența eternă pătrunde în existența efemeră”.*

Carl Gustav Jung

Eram ca ieri în a șaptea – anul 1967! –, când am fost aduși, noi, elevii, o parte din clasă, de la Școala din Vale, la noul liceu, cu dl Dumitru Ciuculescu diriginte. În anul următor, din toamnă, a apărut la catedră dl Ovidiu Dina, de latină. Deja ne mirosea a liceu. De fapt, de-atunci a început pentru mine liceul. Mi-au plăcut din prima profesorul Dina și latina. Nu mă laud când spun că limba latină, așa moartă cum e, pentru elevul D.M. a reprezentat un miracol: o învățam ca pe apă, cu maximă ușurință, și aveam, la domnul Dina, numai 10. Mă rog, aproape numai 10... Spun toate astea ca să subliniez, din capul locului, ce imensă frustrare am resimțit să nu pot urma, în liceu, la o clasă umanistă. Pentru cine nu știe, de la poarta casei alor mei până la intrarea liceului sunt în linie dreaptă cam o sută de pași. Cum să lași liceul de la o sută de pași și să te duci la Caracal, pentru „umanioare”?! Am rămas, mofluz, acasă, la mămăliga părintească.

Și totuși, dragii moșului, excelența dascălilor, toți tineri și dedicați meseriei, a condus la o bună pregătire, adevărată mană cerească pentru colegii mei care au urmat facultăți tehnice. Dar să nu anticipăm. Nu vreau să trec peste banchetul de absolvire a celor opt clase, în iunie 1968, cu băieți și fete care de care mai timorați, dar cu toții, la cei 14-15 ani, plini-ochi de viață, de vise, de zburdălnicii. Habar nu aveam, țărănușii de noi, cu ce se „mănâncă” un banchet, era chiar prima oară când încercam marea cu degetul – să dansăm cu o domnișoară, deh! Căci așa ne apăreau acum, în seara de banchet, fostele noastre colege eliberate de uniforme obligatorii, gătite cum nu le mai văzuserăm: adevărate domnișoare! După câteva tatonări cam jalnice de twist, la modă în vremea aceea, și tangouri în care fata, plină de precauție neaoș țărănească, dansa cam la un metru distanță de băiat – or fi fost și dansuri populare, nu mai știu – toate asortate cu glume și chicoteli strașnice, stropite cu răcoritoare de la chioșcul „lu' tanti Bibica”, la final, destul de repede, am avut surpriza ca dirigințele nostru, în semn de bun rămas, și poate ca să-l ținem minte toată viața, să spună: gata, copii, ajunge, banchetul nostru a luat sfârșit, la revedere, acum fiecare băiat își alege o fată și o conduce până acasă!

Firește că a fost un final cum s-ar zice astăzi „bestial”.

Știa dumnealui dirigințele ce știa! 15 ani este o vârstă nu chiar de colea, ci numai bună să conduci acasă, pentru prima oară, o domnișoară. Sub castanul de la poarta lui nea Costică Mustață, cu primul sărut din viața mea, unul furtiv, vegetal, cum ai săruta un măr sau o pară, am parafat, în acea seară de iunie, sfârșitul copilăriei. Dumnezeu să-l odihnească în pace pe domnul Ciuculescu, că bun dascăl ne-a fost. Nu am învățat doar biologie și agricultură de la dânsul, ci încă ceva, la orele de dirigenție, mult mai subtil – încerca parcă să ne descifreze, cu un aer când hâtru, când blazat, dezabuzat chiar, câte ceva din tainele lumii acesteia. Ne făcea copărtași cu voie, fără voie, la conștientizarea existenței acelor taine de nedezlegat care îl preocupau ca veritabil intelectual. Spre cînstea lui, nu încerca deloc să ascundă că și pentru intelectualul matur din el, în trecerea prin această viață complicată anumite fațete ale realității tot taine insondabile rămâneau. L-am apreciat mult pentru asta. L-am îndrăgit chiar. Un poet, în felul său, dl Dumitru Ciuculescu! A fost primul dascăl care mi-a atras atenția, într-un mod subtil, neexplicit, că știința, rațiunea, au limite ontologice, omenești. Că, în consecință – o consecință dedusă de mine, elevul său destul de răsfățat, exprimată cu cuvintele sexagenarului de-acum – numai

disciplinele spirituale pot pătrunde adânc, prin revelație și credință, în misterul Creației lui Dumnezeu. Ei bine, de fiecare dată când intru în cimitir, mă opresc preț de câteva clipe și la mormântul dirigintelui meu situat chiar la intrare, și-i implor Cerului, cu puțina evlavie de care sunt în stare, liniște și pace pentru sufletul său.

Examenul de admitere a fost aproape fără emoții.

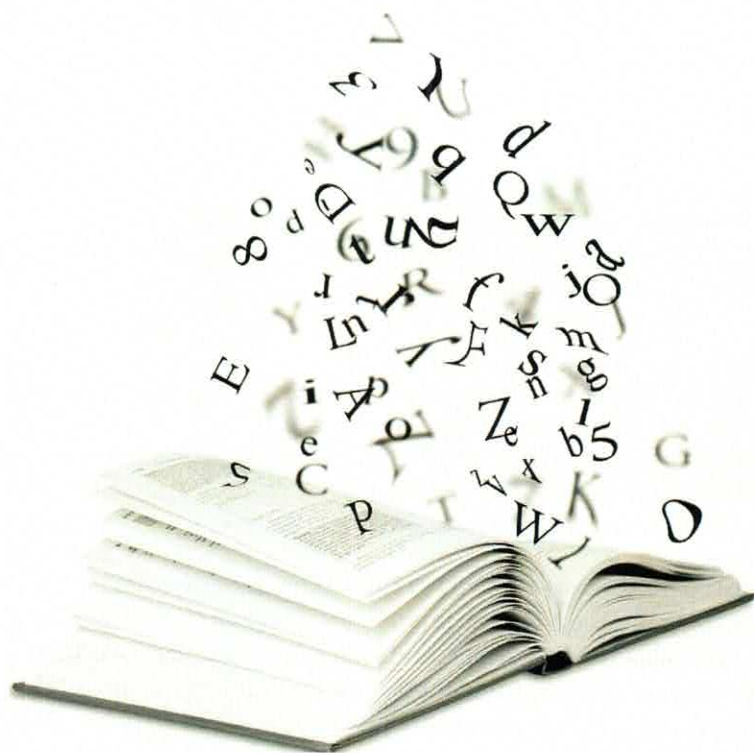
Am urmat liceul între anii 1968 și 1972, perioada așa-zis de ușoară liberalizare a regimului comunist, aceasta până la Tezele din iulie 1971, când Ceaușescu a schimbat peste noapte macazul și libertățile de gândire-exprimare-circulație au fost puse la pământ. Climatul s-a viciat simțitor, s-a otrăvit. Cine vrea să știe, acum are la dispoziție biblioteci întregi pe această temă. Atunci, trăiam ca în transă în elanul vârstei, îndrumați de profesori tineri, capabili, într-o atmosferă de energie descătușată, fără frică și prihană, cum spune cineva. Transa extatică a durat pentru subsemnatul ani și ani. Debutasem cu versuri în ziarul Oltul încă din clasa a X-a și, firește, mintea îmi era numai la poezie, la literatură...

Carte se învăța din greu. Carte serioasă, nu glumă. Ore nesfârșite de matematică, fizică, chimie, biologie, anatomie. Literatură, puțină, dar foarte bună. Sport, da, e corect să adaug și asta pentru un tablou cât mai complet al vieții noastre de liceeni, am făcut mult sport, educație fizică așa cum i se spunea, cu Vasilică Mierlăcioiu, un alt profesor dispărut mult prea devreme. Și fotbal am jucat, chiar prea mult fotbal, cu nea Gicu Mamet, administratorul liceului, ca antrenor. Liceul avea la un moment dat, cu încurajarea directorului Ilie Amzu, o echipă de fotbal în toată regula. Dovadă, în clasa a XII-a, în preliminariile unui campionat național de juniori, am „bătut-măr” formații similare ale unor licee din Caracal și Corabia. Numai că jucam sub un nume, ales de nea Gicu, de care râd și azi. Auziți cum sună: „Avântul Osica”! După echipa „mare”, a comunei.

Revenind, un alt dascăl important pentru clasa noastră, pentru mine cel mai important, a fost domnul Ion Cănașoiu, din a IX-a până în a XII-a, în octombrie 1971. Ca profesor și diriginte trei ani și-un pic m-a pus pe șină, cum se spune, cu lecțiile dsale de literatură. Plin de prezență, de spirit, era un dascăl strălucit, sobru, cu o metodă elevată de predare. Nu făcea rabat la calitate, încerca să ridice elevul la nivelul dascălului, nu cobora dascălul la nivelul învățăcelului. Părinții, în ședințe, mai protestau uneori, reclamau exigențele profesorului. L-ar fi vrut mai tolerant cu lipsa lecturilor, a interesului, de fapt, pentru carte. Nimic. Să pună mâna să citească! Aveam și ce. Biblioteca liceului duduia de apariții editoriale noi. M-a chemat să-mi arate volume proaspăt apărute de Marin Sorescu, Ana Blandiana, Ion Alexandru – ultimii doi foști colegi de facultate ai săi, la Cluj. Era mândru de ei. Îl simțeam că vrea să le urmez exemplul, să scriu dacă sunt în stare. Și dânsul scria. La câteva luni după terminarea liceului, publicam deja în reviste importante, ca *Steaua*, din Cluj, sau *Lucaferul*, din Capitală.

Dar să vedeți, punctual, cum „existența eternă pătrunde în existența efemeră”, aceasta, terestră. În a XI-a învățam cu dl Cănașoiu despre revistele literare importante din România, o lecție groaie, înțesată de nume și date istorice, când, deodată, ajungem la revista *Viața Românească*. La auzul denumirii *Viața Românească* s-a întâmplat ceva, am trăit ca o iluminare, un declic, o premoniție. Povestea publicației fondate la Iași în 1906, a fondatorului său, armeanul Garabet Ibrăileanu, biografia acestuia, figura lui distinsă, spiritualizată de o

la 17 ani, din temelii. Am mai scris despre asta.

Și încă. În a XII-a, spre final, domnul profesor Constantin Oprețescu este ultimul diriginte pe care l-am avut. La o oră, una dintre multele, după ce ne umpluse până la refuz de matematici superioare la care eu, unul, eram de mult visător extraterestru, doar ce-l văd că lasă creta din mână, se-așază pe o bancă pe rândul de la fereastră, și, întorcând spre noi ochii săi mari cât două heleșteie pline de fulgere reținut-ironic-mânioase, spune (bag de seamă, clasa nu prea strălucise la ora aia): „Mă, orice veți face în viață, să faceți bine ce faceți!”

Este chintesența a tot ce-am învățat în liceu.

Peste ani, încoace, spre bătrânețe, aveam să descopăr aceeași idee exprimată de Apostolul Pavel prin cuvintele, citez din memorie: „Când lucrați, lucrați ca pentru Dumnezeu, nu ca pentru oameni”. Am aplicat această învățătură, în versiunea dascălului meu, cu o consecvență nu totdeauna de invidiat, o spun spre rușinea-mi. Dar tot ce-am realizat mai bun în viață, ca perfecționist cunoscut/recunoscut în meseria scrisului, de-aici se trage. E drept, o fi la mijloc desigur și gena estetizantă a tatălui meu, țăranul mistic și apicultor, care își lucra, din săpă, rigolele pe care uda varza din grădină cu apa din eleșteu, cu aceeași ticăită pedanterie a șirurilor mele pe hârtie. Mă bucur că am prilejul, acum, la jubileu, să-i mulțumesc dlui profesor Oprețescu. Mi-a făcut totdeauna impresia că înzestrarea sa era peste măsura unui dascăl de liceu. Mana cerească, despre care vorbeam la început. Mulțumiri tuturor, profesori și colegi. Despre colegi am mai scris, îi port în inimă pe fiecare. Familiei Ileana și Teofil Vanda, toată recunoștința.

Tatei, Mamei, acum în cer, le mulțumesc cu fiecare cuvânt scris.

Bunului Dumnezeu, pentru toate!

De spus sunt multe, dar mai păstrăm și pentru centenar.

La mulți ani, drăguțule Liceu „Ion Gh. Roșca”! Vivat, crescat, floreat!

copilărie și tinerețe pline de lipsuri, mi s-au lipit de suflet, pe loc, definitiv. Peste ani, în 1983, am publicat în *Viața Românească* poezii pe care Virgil Ierunca, dintr-un exemplar ajuns clandestin la Paris, le-a citit la *Europa liberă*, cu consecințe nu tocmai benefice pentru mine – mi-a îngreuiat mult debutul editorial.

În fine, în august, vara aceasta, s-au împlinit fix zece ani de când lucrez, unde credeți?, în redacția revistei *Viața Românească*. Dacă nici acesta nu se numește destin, spuneți-i cum doriți. Destin, o manifestare a Providenței eterne în planul existenței noastre efemere, vorba lui Jung. Mila lui Dumnezeu. Tot providențială a fost intervenția doamnei Angela Dina în formarea mea, prin lectura lui Faust, de Goethe, și a primelor volume din *În căutarea timpului pierdut*, de Marcel Proust. O vacanță de iarnă, închis în casă, și aceste cărți m-au preschimbat,

Provocare

Dr. Constantina Oftea Secășan

În urmă cu câteva zile am primit un telefon... surpriză! Cel de la celălalt capăt al telefonului mi-a propus să scriu o pagină despre LICEUL MEU. Mare bucurie mi-a făcut, dar și mare emoție. După aproximativ 50 de ani care au trecut, mulțumesc Bunului Dumnezeu că mi-a îngăduit să trăiesc ca să mai pot derula filmul vieții până la acei ani, 1968-1972. Minte mea nu mai este suficient de limpede ca să-mi pot aminti toate momentele trăite în perioada anilor de liceu, dar câteva tot am să le povestesc.

Intrarea mea la Liceul Teoretic Osica de Sus a fost o mare provocare. Ca să pot învăța pentru acel examen eram condiționată de programul caprei din curtea casei. Tătal meu, un țăran încăpățânat, cu principii sănătoase, avea un fel de a mă ambiționa în devenirea mea, în sensul că mă umilea ca să obțină efectul dorit: „Dacă nu te duci să paști capra, nu te las să înveți, că tu nu ești deșteaptă ca verișoara ta Lenuța, ești proastă și n-ai să fii niciodată ca ea”, ea fiind profesoară de matematică. Astfel, m-am străduit să-l păcălesc pe tata; am păscut și capra în grădina casei noastre, am și învățat și am intrat cu succes la liceu. Deci am învins capra.

JUBILEU

În prima zi de licean am avut emoții mari. Aveam să cunosc colegii și profesorii mei, oameni deosebiți cu care am respirat același aer timp de patru ani. Ei au fost lumea mea cea nouă de la care am învățat să deosebesc binele de rău, falsul de adevăr, frumusețea de urâtenie, durerea de indiferență, orgoliul de înțelepciune. Am avut un deosebit respect pentru profesorii noștri. În universul nostru de acolo ei erau modelele noastre. Oameni tineri foarte bine pregătiți în marile universități din țară, ne-au deschis porțile către acele orizonturi, ne-au dat încrederea că suntem la fel de buni ca și copiii de la oraș, că putem să învingem.

Îmi aduc aminte de domnul profesor Marcu, care se ocupa cu activitățile culturale. Doamne, Dumnezeule, cât se străduia să ne facă să credem că suntem mari artiști și că putem cuceri toate concursurile interșcolare susținute pe te miri ce scene ale căminelor culturale. Nu pot să nu-l amintesc pe domnul profesor Ion Cănașoiu, profesorul-diriginte pentru care am plâns mult și nu din dragoste, ci din amărăciune pentru tot ce i s-a întâmplat în perioada aceea. Faptul că era foarte deștept, mare poet și gânditor a deranjat mult. Tot modele pentru noi au fost: domnul profesor Opreșcu care ne demonstra cât de logice sunt lucrurile, iar doamna profesoară Opreșcu, cât de bazice și acide sunt toate cele. Profesorii Vanda și Mierlăcioiu erau cei mai prietenoși cu noi, se comportau de o manieră frățească, foarte înțelegători și îngăduitori cu disponibilitățile noastre pentru orele dumealor. Niciare dintre noi nu eram mari amatori de istorie și nici mari sportivi, așa că ne dădeam mâna și cădeam la pace.

Ce mult au fost respectați domnii profesori Dina, adevărate modele de cultură, omenie și conduită. Doamna profesoară Dina era modelul de cochetărie și eleganță pentru fetele din clasa noastră, toate ne doream să fim ca dumneaei. Domnul Dina, profesor de română, de multe ori la orele dumealui mă ruga să lectuez cu voce tare câteva pagini dintr-o operă. La început am crezut, cu naivitate, că sunt aleasă să citesc pentru că am ceva merite, dar, mai târziu, mi-am dat seama că vocea mea creaa un fond muzical și că domnul profesor își vedea liniștit de scrisul dumealui. La fel și colegii mei își vedeau de preocupările lor: unii se hârjoneau (era vremea hormonilor tropa-tropa), alții meditau la devenire și alții își făceau planuri pe termene alese. Îi observam pe toți și de aceea dădeam sonorul mai încet ca să nu deranjez gândurile de creație literară, gândurile și gesturile idilice, discuții despre modă, bârfe mici și nevinovate.

Toți îmi erau dragi, fiecare dintre ei avea particularități bine definite:

- Marian Drăghici, colegul care citea multă literatură și filozofie, singurul care purta discuții libere cu profesorii noștri, singurul conștient de vocația lui,
- Ionel Sabie, un coleg bun la matematică și fizică,
- Mihai Mije, inteligent, cu mult umor și ușor ironic,
- Marin Bou, mereu vesel și curtezanul de serviciu,
- Tudor Mihai, modelul de soț iubitor,
- Costel Gavrilă, tipul de om timid dar și arogant,

- Victor Maxut, copil bun și blând, sacul de box al domnului profesor de biologie,
- Ștefan Mierlăcioiu, dibaci și bun negociator,
- Marin Mincă, grăsuțul clasei, colegul stresat să nu lipsesc de la școală. Pe pagina de catalog, numele meu cu "O" venea după numele lui cu "M"și dacă lipseam creștea riscul să fie ascultat (și nu era de bine). Recunosc că apăream în ultimul moment la școală și asta din cochetărie, vedetism sau obicei. Când intram în clasă, Marin mă întâmpina cu reproș "Hai, măi Tanța, nu mai veneai?!"

- Nicolîța Șoarece, o fată foarte ambițioasă și muncitoare, mereu preocupată de înfățișarea ei,
- Maria Preda, cuminte, inteligentă și puțin băiețoasă,
- Maria (Pușa) Ghimiș, o colegă frumoasă și prietenă cu toată lumea,
- Nicolîța Tîrnă, frumoasa clasei și mereu curtată de băieți,
- Lenuța Smarandache, genul de manager,
- Lenuța Delcea, genul sportiv,
- Aurelia Dude, prietena mea cea mai bună,
- Elena Băduț, o fată bună și blândă,
- Tanța Criveanu, frumoasă și obrăznicuță,
- Dorina Marcu, domnișoara micuță și brunetă, mereu dispusă să-i admire și să-i complimenteze pe

toți.

Iar eu... EU nici acum nu mă pot defini.

Nu vreau să dau nume, dar nu pot să uit atitudinea distructivă a doi dintre profesorii noștri, care (posibil) erau atât de ancorați în directiva de partid și atât de conștiințioși, încât la sfârșitul clasei a XII-a au lăsat corigenți doisprezece din 25 de elevi câți eram în clasă. Drept pedeapsă a trebuit să susținem examenul de bacalaureat la unul din liceele faimoase din orașul apropiat. Greu ne-a fost, dar am învins!

Am fost frumoși și deștepți, am visat și am sperat, am urât și am iubit, am fost mici și am crescut, am devenit oameni maturi și de atunci, de la sfârșitul clasei a XII-a, nu ne-am mai văzut cu toții. Peste ani, foarte rar și întâmplător am mai întâlnit câte un coleg sau o colegă cu care am mai schimbat o vorbă: „Tu ești? Nu-mi vine să cred! Ochii ți-au mai rămas”, „Ce mai faci?” sau 'Câți copii ai? Ai nepoți?',"Ce mai știi de..."?! Și uite așa am aflat că mulți dintre aceia – profesori și colegi – au plecat în Lumea Veșnică, aproape de adevăr și lumină. Dumnezeu să-i odihnească în Pace!

Unde sunt cei care am rămas? Mi-e dor de toți și sper ca în astă viață să primesc vești că sunt bine, că sunt mulțumiți și împăcați cu viața lor și cu Dumnezeu.

*Cu drag, șefa clasei, Tanța Oftea!
medic, Reșița*

Limba copilăriei - la Osica Mare

Nicolae Coande

Eram elev la Școala din Vale, cum îi spuneam noi, copiii din zonă, când am fost pentru prima oară la Liceu. Era impresionant, forfotea de elevii adunați acolo cu cine știe ce prilej festiv sau poate era o zi obișnuită și clocotea natural. Liceul era impunător, măreț față de biata mea școală ocrotită de castani bătrâni și de Biserica, tot din Vale și ea. Mă gândesc tot mai mult de la o vreme la școala mea din Vale, pe care am revăzut-o pe dinafară de câteva ori vara aceasta: am amintiri plăcute, dar și triste, cu ea, și acum am aflat că numărul de copii care îi calcă pragul e din ce în ce mai mic și că s-ar putea închide. A ajuns o școală în care sunt aduși, am auzit, copii cu dizabilități din alte părți, pentru ca ea să nu fie închisă. Osica Mare, că de-aia e comuna cu cea mai mare populație din Olt, nu mai are copii să se ducă la școală, cum s-a ajuns aici? Noi eram mulți, gălăgioși și frumoși, prost îmbrăcați dar plini de viață, născuți din colbul verii, al Bâlcii unde eram stăpânii miracolelor, și din bogăția iernilor din nămeții cărora ieșeam mai zdraveni și mai robuști. Să nu dramatizez, însă.

Liceul era, în mintea mea, un loc cosmopolit (firește, pe atunci nu știam cuvântul), aici vedeam băieți uriași, de clasa a douăsprezecea, și fete frumoase ca niște actrițe, de care mă îndrăgosteam pe loc. Tânjeam să fiu aici, dar nimeni nu mă băga în seamă. Veneam la serbările culturale sau sportive ale liceului unde băieți atletici jucau handbal, fotbal, unde profesorul de educație fizică Mărinică juca tenis cu Ion, zis Geablă, care îi returna „tăiat”, chiar lângă fileu, și mingea se oprea în loc spre disperarea profesorului și uimirea noastră. Toți ne credeam pe vremea aceea Ilie Năstase. Fotbaliștii, nu toți de la liceu, erau conduși de pe margine de vestitul Gicu lui Mamet, zis Zagalo, cel mai vocal antrenor de fotbal din lume, care i-a antrenat la viața lui pe marii fotbaliști ai Osicii Mari, nemuritorii Gheorghe Șoarece, cel mai ilustru striker pe care l-a dat comuna, și Moșu', cel care ascundea mingea. Cum, care Moșu' ? Moșu' lui Ciuplica. Ambii au murit tineri, alcoolici, aidoma marilor

fotbaliști pe care i-a dat Anglia, de la George Best la Paul Gascoine, mari băutori de whiskey și buni încasatori la ficat. Ca și poeții, fotbaliștii trebuie să aibă ficatul rezistent...

Fetele făceau animație, nu știu dacă erau majorete sui-generis sau vestale ale Jocurilor Olimpice de la Osica, dar curtea Liceului vuia de tinerețe și frumusețe, în vreme ce clădirea sa mi se părea inaccesibilă. Nu știu dacă am intrat de două ori acolo, mi se părea un loc sacru unde aveau acces doar cei aleși. Am fost o dată la Olimpiada de istorie și am luat 10, iar profesorul de istorie Modorcea era încântat, căci îmi preda după Daicoviciu, cu care făcuse facultatea la Cluj, și credea că voi fi mare istoric - dar s-a înșelat. Mai târziu, am dat de poezie și am uitat Istoria. Azi, mă gândesc că acest liceu al nostru a fost o mică universitate, un loc unde veneau tineri din tot județul și unde viața se cocea la alte temperaturi, într-un athanor de creativitate nemaivăzut, misterios și totuși atât de solar. Prin comparație cu Liceul, noi, cei din Vale, trăiam în penumbră.

După acel intermezzo nefericit în care a devenit liceu agricol prin ucuzul autorităților scorniceștene, Liceul a revenit după 1990 la condiția sa de școală de elită în această zonă a Oltului, a Romanațiului care nu duce lipsă de școli bune: ca fost elev al Liceului „Ioniță Asan” din Caracal știu asta, dar am auzit și de faima Liceului „Radu Greceanu” din Slatina, evocat în versurile ultime de marele Marin Mincu, între altele campion la triplusalt în curtea acelei instituții! Copilăria s-a terminat pentru mine (o mai prelungesc în gând, vara la Olteț, și-n anumite poeme, dar asta-i altceva), însă copilăria frumoasă a Osicii nu va înceta niciodată: Liceul este aici, azi are un nume, și am văzut că poate crește noi generații de tineri frumoși și talentați care fac muzică, joacă teatru și iau premii pentru asta, dansează, pictează și am auzit că unii chiar scriu. Aș fi foarte bucuros dacă vreunul dintre elevii care scriu acum ar putea să-și găsească dublul spiritual autentic în cărțile pe care le va scrie în viitor. Tare mult m-aș bucura ca Osica să mai dea un scriitor, după Marian Drăghici și după subsemnatul, pentru că Biblioteca din Osica, cea de la căminul cultural unde am ucenicit eu, o merită!

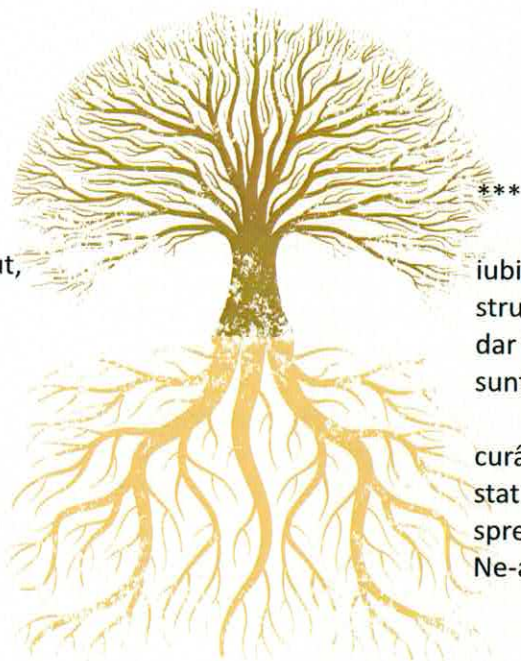
La jubileu (care, odinioară, cum i-am spus amuzat lui Ion Surdu, era justificat de Papă la 25 de ani, pentru a vinde mai multe indulgențe!) le doresc profesorilor și elevilor de aici să țină aprinsă torța frumuseții și a inteligenței pe care au moștenit-o, s-o transmită celor de după ei și să ne vedem la 75 de ani și, de ce nu, și la 100, când vom gândi, așa ca prin vis, „oare aici ne-am născut noi, în locurile acestea unde azi auzim limba copilăriei șoptită de voci la stația orbitală de pe satelitul artificial al Pământului?”.
Și ne vom bucura și de artificial...

Poezii

Nicolae Drăghici

***

nu știu când să te mai caut,
unde să te regălesc,
a pierit cântecu-n flaut,
zeii buni ne părăsesc.

s-a-nrăit ciuta-n pădure,
fugi-n spaimă vânătorul,
între fragi și rugi de mure
ni s-a otrăvit izvorul.

***

iubito, vara-i dusă, toamna e la ușă,
strugurii se hârjonesc în vii,
dar tu nu-mi vii,
sunt visele cenușă.

curând – de piatră gândul,
statuie – mâna-ntinsă
spre flacăra ta stinsă.
Ne-așteaptă moartea rândul?

***

nu mai coace mama pâine,
nu mai fierbe ciorba-n vatră,
pentru ea nu mai e mâine,
toate visele-i sunt piatră.

dorm păianjenii-n butoaie,
stâlpii șurii-s într-o rână,
lacrimile curg șiroaie,
cheia stă uitată-n mână.

doar de pe albe tărâmurii
vine tata-n miez de noapte,
să ne-aducă pacea-n valuri
de reci și tăcute șoapte.

***

ninge iar în satu-ncărunțit la tâmplă,
măicuța scurtează ulița-n zadar,
căci nimic din toate nu se mai întâmplă,
chiar și lemnu-n sobă ațipi sub jar.

fiul ei, mlădiță pierită în lume,
caută potcoave tot în altă parte,
caii dorm în luncă, lâng-ale lor nume,
rumegând odihna, ei tresar în noapte.

rămâne doar tata, îngerul de pază
să-i aducă apă, când i-e sete-n vis,
apoi să-și petreacă mâna-i ca o rază
peste ochiul casei, ce de mult s-a-nchis.

Un zăgaz pe Olteț

Marius Dobrin

Când am ajuns prima dată la Galați un muncitor mi-a spus, mucalit, în 'dulșele' grai moldovenesc, că acela care bea apă din Dunăre, se va reîntoarce negreșit. Adevărat a grăit. Iar eu, care am apucat să îmi scald picioarele în apa Oltețului, am avut parte să-l revăd și să mă simt al locului.

„Panta rhei” și desigur că suntem instanțe multiple, cu mai mici sau mai mari deosebiri. Chiar și Stejarul Recunoștinței se schimbă dar simbolul său rămâne destul de bine ancorat. Stabilitatea lui girează și pe a școlii de alături.

De data aceasta valurile sunt promoțiile succesive de elevi, cincizeci la număr, iată, ca absolvenți de liceu, fie și numai o treaptă.

Iar liceul, îmi pare, dacă tot am pornit cu imaginea apei, este aidoma unui zăgaz sau, de ce nu, a unui baraj pentru un lac de acumulare. Primind fiecare 'val' și reținându-l cu folos atât cât mai apoi, potențat, să hrănească viețuitoarele ori să miște mașinăriile dătătoare de lumină și energie.

Atât cât pot eu înțelege și aprecia, Liceul „Ion Gh. Roșca” se sprijină pe tradiție, își cultivă valorile locului și se deschide spre valorile universale. A găsit cu cale că trebuie să ducă mai departe moșteniri de preț, cum ar fi și jocul Călușului, în ritualul său ancestral.

Apoi liceul cultivă frumosul, își împodobește pereții cu creații de artă iar elevii prind gustul de a juca teatru.

Au avut șansa de a vedea vioara lui Enescu și de a o asculta în mâna lui Gabriel Croitoru. Câte și câte altele se adună să dea imaginea unui spațiu al educației consistente, nu doar în cele ale școlii, validate de bacalaureat, cât și, mai ales, în cele care dau omului trăsături spirituale și-i ridică profesiunea pe care și-o alege pe o treaptă mai sus.

Iar dintre valurile astea care trec prin liceul 'Ion Gh. Roșca', câte își vor găsi împlinirea în lume, câte vor rămâne aici, să continue pas cu pas schimbarea în bine a locului, vom vedea în timp.

Poate că după încă atâția ani se va găsi un altul să se gândească la Heraclit pe malul înfloritor al Oltețului, cu plajă și parc și terase și câte imaginația le-o mai născoci.

Auzi?

Iuliana Șerban

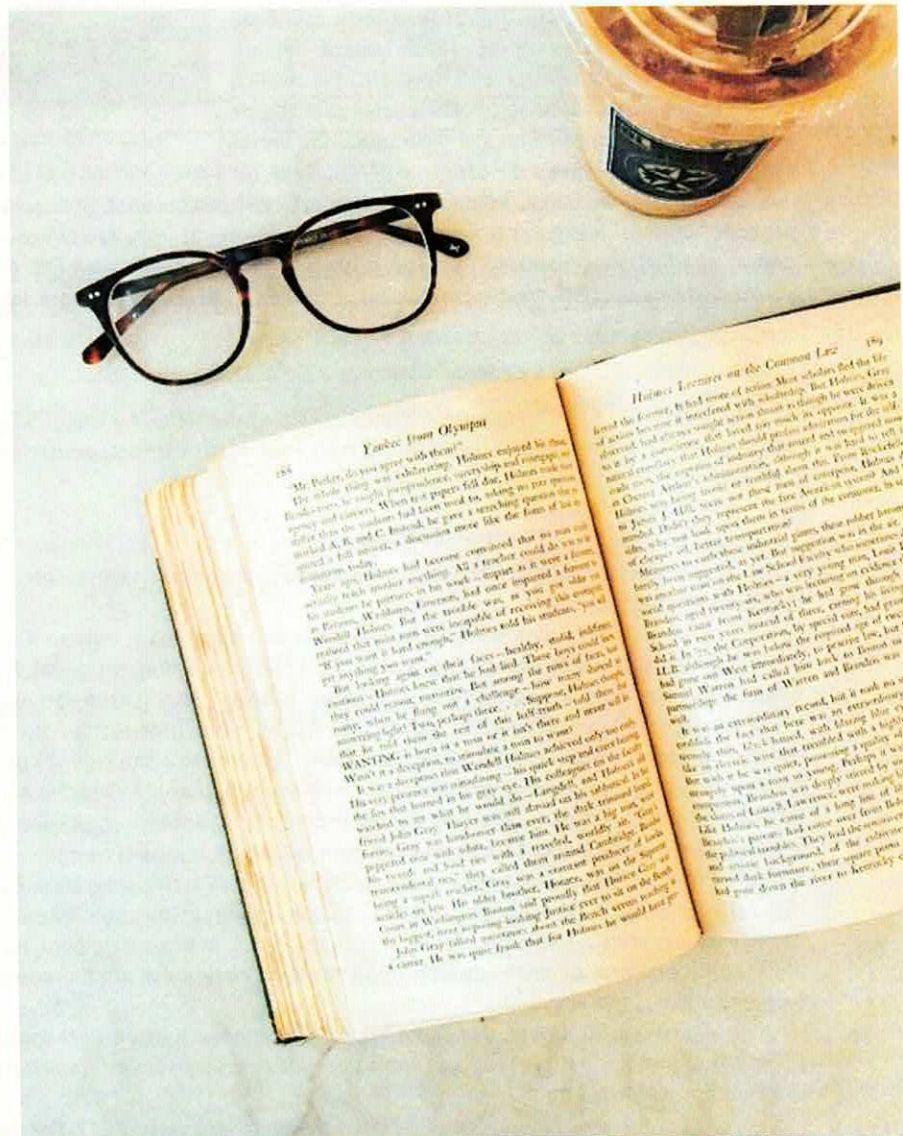
E primul clopoțel, primul ce anunță cu frenezie o nouă etapă din viața ta, copile!

Primul clopoțel de liceu!

Chiar și azi, la patru ani distanță, îmi aduc aminte cu nostalgie și bucurie sunetul primului clopoțel de liceu; sunet magic și înspăimântător în același timp.

Să fiu sinceră, ideea de a merge la un liceu ce se află în mediul rural nu m-a încântat inițial, dar nu după mult timp am început să descopăr tot ceea ce nu văzusem până atunci. Am descoperit tineri de aceeași vârstă cu mine, tineri pe care acum îi numesc prieteni; am descoperit cadre didactice foarte bine pregătite care pe lângă faptul că mi-au fost tutori, mi-au fost și mentori... iar nu în ultimul rând am descoperit un loc unde în fiecare zi aspirațiile mele au prins contur, s-au materializat. Ce a însemnat pentru mine să fac parte din acest liceu? Ei bine... acum, privind în retrospectivă, pot spune că sunt mândră de alegerea făcută cu patru ani în urma. S-au ivit oportunități pe care nu mi le imaginaseam înainte, momente de care îmi voi aminti cu drag și oameni extraordinari. Liceul a însemnat pentru mine locul unde am început să cresc...

**Absolventă, promoția 2016,
studentă la Facultatea
de Drept Craiova**

Memoriu

Marius Sima

Întâi, ceva pentru mine, despre liceu. Practică. Într-un cuvânt, așa mi-a fost mie liceul. Practică pentru ceva, nu știam exact pentru ce. Cred că pentru un om mai bun. Cam despre asta este liceu. Să descoperi ceva despre tine, despre ce vrei să fii, despre ce îți place, ce vrei de la tine, de la viața ta. Iar scopul final, să fii un om mai bun. Din cei patru ani de liceu, reușesc să îmi amintesc câteva luni. De când cu memoria asta... de când timpul estompează și devalorizează fiecare amintire... Lucrurile aveau altă semnificație atunci. Marile bătălii, niște răscoale pentru a salva cine știe ce scop nobil. Bineînțeles că nu era nicio luptă. Era vorba despre afirmare. Despre a descoperi ce e important, de a ști ce e înseamnă valori. Așa am înțeles de ce am vrut mereu să urmez Facultatea de Drept. Pentru a apăra valori, ceea ce contează. Și liceul acesta a fost câmpul de bătălie. Adversarii: propriile temeri și nesiguranțe. Am fost soldat, în diferite armuri. Am cunoscut un teatru- „Alt teatru”. Am fost lingvist, orator, slab fizician, organizator. Am fost puțin din tot ca să devin mai mult. Gândindu-mă la toate acestea, cu siguranță liceul e un fel de practică-traversare de la un gând la altul, de la un om la altul. Practică cu personaje.

*

Acum pot să încep povestea liceului. O voi spune altfel. Au trecut 50 de ani, am cunoscut doar patru. Încep cu o descoperire. Cu diverse ocazii, pe unde mai mergeam, eram întrebat, printre altele, unde faci liceul. Aceași idee în fiecare discuție:

- Unde faci liceul?
- La Osica, Liceul Teoretic „Ion Gh Roșca”.
- Aveți liceu la Osica? E bine, nu mai stai cu gazdă sau cu naveta. Oricum nu contează unde faci liceul. Dacă vrei să înveți, înveți oriunde.

Mi-a luat ceva să îmi dau seama. Oricât de măgulitoare puteau fi aceste cuvinte (căci mă descurcam bine la școală), mi-am dat seama că nu mi se aplicau. Pentru că liceul meu e minunat. Nu vorbesc doar de aspect și de dotare, ci de oameni. Oameni dragi am cunoscut în acest liceu - prieteni buni și profesori extraordinari de la care ai ce învăța. Mă leagă de ei recunoștință. Pentru sprijin, pentru încurajări, pentru prietenie. Nu am terminat de mult liceul, dar am trăit transformarea acestuia. Simt acum, mai pregnant, faptul că se afirmă o nouă generație, o generație care poate să schimbe concepția despre liceu, care este implicată și care se simte datoare să facă din liceu ceva mai mult decât o înșiruire de ore, lecții și teste. Această generație participă la proiecte, prezentări, este pasionată de muzică, sport, teatru, poezie, adoră știința și nu se rezumă doar la informații de manual, ci sunt la curent cu noile descoperiri. Asta este generația „Alternative school”. E încă la început, dar e pe drumul cel bun. Faptul că sunt puține clase de liceu are avantajele sale. Profesorii știu că asta este echipa și oferă răspundere elevilor. Asta îmi place cel mai mult. Că elevii au inițiativa și că sunt acum conștienți de asta, că au idei și sunt mai puternici, au încredere în ei și în preferințele lor, hainele lor, muzica lor, concepția lor. Nu pot decât să fiu mândru. Această generație poartă viitorul liceului și am încredere că elevii vor duce mai departe tradițiile începute acum câțiva ani.

Au trecut 50 de ani, dar liceul își schimbă mereu spiritul. Căci spiritul lui sunt generațiile care îi trec pragul. Felicitări generațiilor trecute! Succes generațiilor viitoare, lăsați ceva din spiritul vostru acestui loc! Doar aici am început să fim.

Absolvent, promoția 2015, Facultatea de Drept București

Nostalgia anilor de școală

Elena Ștefania Săftoiu

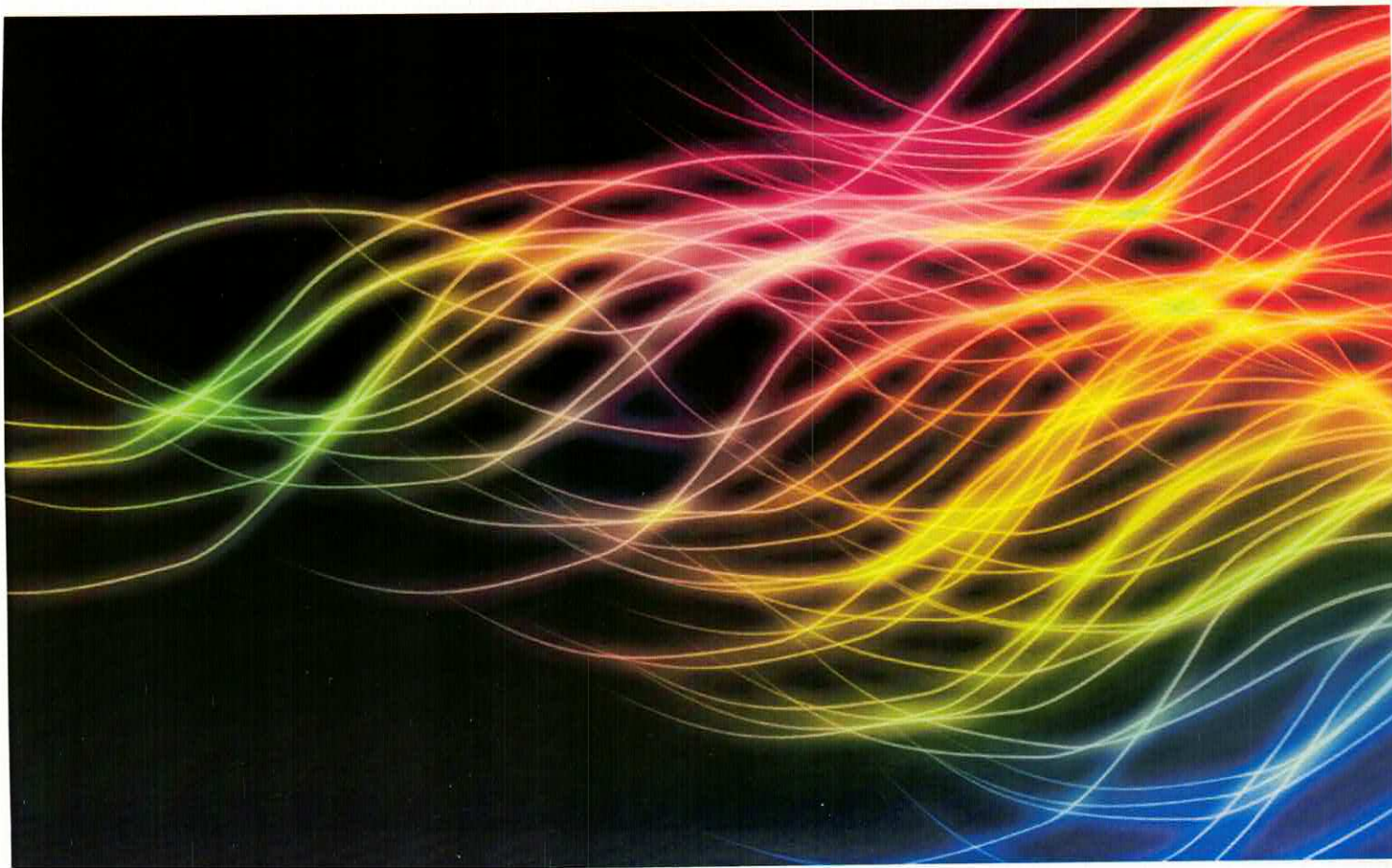
Stau și privesc nostalgică locul în care mi-am petrecut o bună parte din copilărie și adolescență... de data asta în calitate de fost elev. Deși sunt conștientă de trecerea timpului, nu îmi vine a crede că s-a terminat.

Îmi aduc aminte cu mare drag de prima mea întâlnire cu școala. Pășeam sfioasă pe holuri, neștiind ce avea să mă aștepte. Mi se părea atât de mare acel loc, aveam mereu impresia că o să mă rătăcesc la un moment dat. Cred că asta se întâmpla din cauză că eram prea mică, înțelegeam prea puține atunci, dar cu timpul am descoperit... toate colțurile de lectură, toate paginile îndoite din cartea de română, toate formulele la matematică, toate râurile de pe hartă și toate minele de pix goale.

Aici m-am format ca om, aici mi s-au deschis ochii, mi s-a arătat lumea din altă perspectivă. La început credeam că la școală doar se predau lecții pe care noi trebuie să le învățăm și astfel devenim inteligenți și apreciați de colectiv, dar școala e mai mult de atât. Înveți să trăiești în colectiv, să legi relații, să îi cunoști pe cei din jur și cel mai important, să te cunoști pe tine. În toată această neclaritate profesorii sunt un element extrem de important, fiind cei care ne oferă răspunsuri, cei care ne îndrumă spre cunoaștere, care ne învață să descifrăm tainele vieții...cei care ne influențează prin ceea ce sunt. Liceul Teoretic "ION GH ROȘCA" mi-a oferit toate aceste lucruri; fiecare profesor, fiecare coleg, fiecare excursie și-a lăsat amprenta asupra personalității mele, ajutându-mă să conștientizez ce însemn eu de fapt și care e rolul meu în această lume.

Sunt bucuroasă și mândră că am avut ocazia să învăț în acest liceu. Îmi voi aminti mereu cu drag de acest loc ce mi-a adus nenumărate satisfacții și împliniri.

Absolvent, șef promoție 2016, student la Facultatea de Drept Craiova

Gânduri

Claudia Dobre

...și printre arbori, se ivește liceul mult visat, ținând în mână o carte nouă, care avea să-mi schimbe viața.

Din fundul sufletului simțeam marea fericire - pășisem într-o lume minunată, în care recunoșteam absolut totul.

Dar zadarnic încerc să-ți arăt și ție, cititorule, măcar cât de cât magia în mijlocul căreia trăim noi. Mă simțeam copleșită de lucrurile mărunte, totul mă bucura și umblam ca un visător... în sfârșit ajunsesem în starea de licean.

Cine ar fi putut bănui că acest loc are un impact atât de mare în viața unui om...

Copil fiind, acest loc până în prezent, mi-a accentuat vârsta, ajungând o persoană independentă, alături de oameni minunați, găsind mereu prilej de mulțumire.

Oameni minunați îți înlătură părticica aceea pustie și întunecată, transformând-o în ceva minunat, numit Imaginație și Culoare, lăsând razele soarelui să pătrundă în fiecare lăcaș al minții, totul fiind învăluit de lumină, aceea reprezentând încrederea și puterea că vei reuși și ești capabil de orice.

Acele sfaturi primite de la profesori, făceau ca în jurul nostru să se ridice un zid de invincibilitate, astfel, liceul acesta a devenit un loc de formare și un mod de a trăi.

Și ca nimic să nu distrugă avântul în care am reușit să mă arunc, înlătur orice piedică, orice idee, care ar putea să-mi distrugă visul.

O clădire, nu prea mare, dar totuși cu oameni atât de mari în gândire și în suflet, care ajută și sunt martori la împlinirea viselor noastre, îndrumându-ne fără ezitare la tot ce e mai bun.

Vreau ca peste ani să am vie amintirea acestor momente minunate, să simt tot aceeași emoție, ca atunci când i-am trecut pragul acestui liceu pentru prima dată, vreau să simt aceeași bucurie ca atunci când ascultam lecțiile primite în clasă, să-mi amintesc toate sfaturile primite de-a lungul anilor de la profesori, pentru mine, fiind un exemplu.

Și pe neașteptate, aceste amintiri să mă facă să retrăiesc anii trecuți, să simt din nou gustul fericirii. Liceul acesta, reprezintă o lume vie, colorată în care sunt prezente și cele mai mărunte lucruri, timp de cincizeci de ani. Aici este locul unde se întâmplă lucruri magice - se schimbă destine. Toată bucuria se află aici. Toate ușile deschise duc spre cunoaștere. Toată ființa noastră duce spre schimbare.

Elevă clasa a XII-a

50 de ani ai Liceului „Ion Gh. Roșca“

Diana Felicia Ciochină

Era o toamnă friguroasă a lui '66, rece afară, însă sufletul mi-era cald.

Dacă mi-ar fi cerut cineva să descriu evenimentele petrecute atunci, aș fi crezut mintea mea incapabilă, nesigură pe momente, însă acum scriu cu o rapiditate ce mi-e străină, de parcă mâna mea nu aparține corpului ce o dirijează, și care se grăbește stângace să relateze orice detaliu trăit și simțit, pentru a nu profita de bunătatea timpului ce se scurge egoist prin clepsidră.

Eram gata de plecare și mai entuziasmată decât în ziua în care mama îmi promisese o nouă fustă. Picăturile de ploaie se prelingeau din cap până în picioare, udându-mi sarafanul meu albastru deschis (ploaie pe care n-o observasem până să-mi strice ținuta) și care îmi crea disconfortul că nu voi arăta perfect în prima zi de liceu.

Auzisem multe zvonuri legate de "Liceul din Osica de Sus", fiind subiect principal la colț de stradă sau, mai bine zis, de uliță și părea de-a dreptul grandios doar din povești, ceea ce stârnea și mai mult curiozitatea mea.

Am rămas șocată văzând puhoiul de oameni adunați laolaltă. Puteai vedea clar că numărul adulților depășea numărul copiilor, făcându-mă să mă îndoiesc de locul în care mă aflu.

Stecurându-mă printre fustele femeilor, am reușit într-un final să mă apropii încât să observ oameni îmbrăcați sofisticat, ce foloseau cuvinte pe care nu le mai auzisem până atunci, dar care, cumva, mă intrigau fără să știu de ce.

Mă uitam cu admirație la profesorii eminenti și îi invidiam atât pentru cunoștințele dobândite, cât și pentru caracterul și curajul dorinței de schimbare. Mă vedeam mică și neînsemnată pe lângă aceștia. Îmi parea imposibil doar să sper la o așa evoluție, la o așa personalitate, precum o furnică ce vrea să mute un munte. Mai târziu însă am realizat că nu mărimea statutului contează, ci mărimea efortului.

În '89 m-am văzut tot licean, umblând pe holuri și răsfoind cărți vechi, pipăindu-le, mirosindu-le și furându-le doar cu mintea. Intellectul meu căpăta o altă formă, nemaigândindu-se la schimbare, ci dorind a fi însăși schimbarea. Discuțiile cu profesorii mă motiva, rupându-mă de realitatea banală și cu aspirația de a atinge absolutul. Idealul -văzut atunci ca pe o maladie a generației tinere, dornică de revoluție, contra societății conservatoare- era construit în cadrul școlii și dezvoltat apoi pe cont propriu. Visurile mele atingeau cote maxime și mă puteam numi un lacom, o sete nebună mă cuprindea. Setea cunoașterii.

După 50 de ani, pare că mă aflu într-un alt loc. Liceul din 1966, sărăcăcios și umil, a devenit acum un adevărat templu al luminii. Pe parcursul anilor, furnicile muncitoare nu numai că au mutat muntele, ci au construit în locul lui un izvor de înțelepciune. Elevii și-au pregătit valiza plină de cunoaștere și curaj, și cu speranța de a se întoarce victorioși. Acum sunt alți oameni, mai răbdători, mai învățați, mai responsabili, valiza o poartă pretutindeni, în minte și în suflet. În compartimentele ascunse păstrează secretul veșnic al fericii, după care mulți tânjesc și nu-l pot obține: educația.

Liceul Teoretic „Ion Gh. Roșca”, cum a fost numit, a însemnat obținerea unei independențe și, totodată, susținerea și propulsașarea tinerilor către un viitor demn de istețimea și intelectul lor. Implicarea liceului la nivel județean și național a reușit să aducă un renume. De asemenea, schimbările și evoluția în sine nu ar fi fost posibilă fără o conducere capabilă, profesori eminenti sau fără elevi iscusiți. **Bine puse** la punct, toate au însemnat mașinăria educativă care este astăzi liceul din Osica de Sus. Înseși faptele demonstrează și plasează instituția la nivelul capacității de care a dat dovadă, fapte ce ating pragul actual, contemporan și reflectă un proces îndelungat, real. Restul e filosofie.

Elevă, clasa a XII-a A

Fugoasa Cecilia Păun

Paul Aretzu

Instituțiile sociale s-au format de-a lungul timpului, cerute de trebuințele oamenilor. Între acestea, școala (modul în care s-a organizat și a evoluat) mi se pare miraculoasă. Ea însumează o multitudine de adiacențe: scrisul, cititul, pedagogia, oratoria, contabilitatea, culturalitatea, moralitatea, religiozitatea etc. Știința de carte și, în general, cunoașterea sunt condiții cerute de Dumnezeu, pe drumul înomenirii. În ultimă instanță, cunoașterea este calea către iubire. Suntem datori să-l cunoaștem pe Dumnezeu și creația sa. Caracterul umanist și realist al școlii relevă acest lucru. Aceasta a evoluat de la o formă orală, uneori peripatetică, spre una domestică (făcută în chilii sau în pridvoare bisericești, ori în casele boierilor), și, în fine, către una organizată de stat, cu suport comunitar, cu legislație și regulamente specifice.

Școala este, într-adevăr, un dar dumnezeiesc. Este rușinos să nu ai carte, să nu ai acces la numeroase informații. Un exemplu paradoxal este al lui Constantin Cantemir, care era analfabet, și al fiului său, Dimitrie, unul dintre cei mai mari savanți europeni ai vremii sale.

Dar, să ne întoarcem în vremea de azi și să aplaudăm sărbătorirea a cincizeci de ani de când în comuna Osica de Sus s-a înființat liceul care, azi, poartă numele unui fiu ales al locului. Ion Gh. Roșea. Osiceni sunt oameni harnici și au interes pentru învățătură. Există școli în toate satele comunei. La Greci se face carte foarte bună, viitorii elevi fiind pregătiți încă de la grădiniță.

La Tomeni se fac, în condiții bune, cursuri simultane. La fel, la Ostrov, în Vlăduțeni, este Liceul, iar în Osica de Sus, Școala din vale. Cici Păun a fost una dintre profesoarele cu adevărată vocație, din comună. Am cunoscut-o în perioada în care eram studenți la Facultatea de Filologie din Craiova, ea fiind mai mare decât mine cu un an. Încă de atunci, atrăgea atenția și simpatia prin vervă și prin spiritul de colegialitate. Avea idei, visuri, era agreabilă și foarte prietenoasă, avea trăsături frumoase. Ne întâlneam, uneori, la cafeneaua din fața universității. Ea comunica deschis cu toți colegii, din anii mai mari sau mai mici. Am aflat, atunci, că

suntem din același județ, distanța dintre Caracal și Osica de Sus fiind minimă. Pigmentația ei măslinie îi dădea un aer exotic. Astfel de culoare smeadă a pielii se întâlnește frecvent în Oltenia și, în general, în zona de sud a țării, unde se găsesc urmași ai vlahilor, aflați odinioară în partea de sud a Dunării. Cici era orfană de tată, iar mama sa era o femeie cu totul remarcabilă, cu multă experiență de viață, adorându-și fiica. Cici era plină de viață, avea proiecte, năzuințe, era stenică, transmițând celorlalți propria sa energie. Citise mult, avea respect față de cultură și față de profesiunea sa. A fost repartizată, cum se proceda pe vremuri, la Liceul din Osica. Peste un an, negăsind nicio catedră în Caracal sau în apropiere, am optat și eu pentru o catedră din Greci. A fost mare surpriza și bucuria să o reîntâlnesc pe fosta mea colegă de facultate, dar și pe Ilie Corcoveanu, fost coleg la Liceul „Ioniță Asan”, din Caracal. Mai apoi, l-am descoperit, profesor de matematică, pe un alt coleg de liceu, Gheorghe Lixandru. Fusesem în aceeași clasă și cu alți osiceni, George Țățu sau Nicu Ciocan. N-am stat mult la Greci, fiindcă a dispărut catedra și am fost transferat la Școala din Vale. După o vreme, au venit acolo și Cici și Gheorghe. Profesor de educație fizică era Vasilică Mierlăcioiu, un om activ, vesel, plin de inițiative. Vara, când nu aveam ore, jucam tenis de câmp în curtea școlii, exasperându-l pe nea Gigel, vecinul nostru, la care săreau cele mai multe mingii. Cici era specialistă în făcut cafea în sobă, folosind drept combustibil caiete de teze expirate. Ieșea cam afumată și cu zațul în suspensie, dar, la vremea aceea, când toată lumea bea cafea în amestec (nechezol), nu mai eram atenți la amănunte de gust. Vasilică făcea cartofi copti în sobă, chiar fripturi învelite în staniol. Cici era inventivă și plină de umor. La un careu al elevilor, le-a cerut ca în ziua următoare să vină toată lumea în ștrampi, nespecificând că era vorba de fete. A doua zi, jumătate dintre băieți erau îmbrăcați astfel, unii dintre ei lăsându-și fără acest vestiment surorile. Altădată, Cici i-a rugat pe băieții care mergeau la câmp (majoritatea) să-i aducă suițe. Îi trecuse prin gând să-și facă o haină din blănițe de suițe. Cum acestea mișunau peste tot, în ziua următoare majoritatea elevilor au

venit târând după ei șuițe legate cu sârmă, ca să nu-i muște. Cici a uitat să mai vină la școală, neavând ore. Până la începerea cursurilor, copiii au organizat în curtea școlii bătaii între bieteale animăluțe. A fost un adevărat măcel. Peste tot zăceau șuițe sfârtecate, unele chiar pe acoperișul școlii. Când am aflat, le-am spus: Ce-ați făcut, mă? Ați distrus bunătate de haină din piele a domnișoarei Cecilia. Unul dintre elevi adusese chiar un arici. Cu asta ce faci, l-am întrebat. Poate îl folosește la ceva Domnișoara. Până la urmă, a venit și Cici la școală și s-a distrat copios de toată tărașenia.

Cei care eram navetiști eram invitați adesea, la Cici acasă, să bem câte o cafea și să discutăm vrute și nevrute. Nu s-a măritat și, din aceasată cauză, a avut întotdeauna o suferință mocnită. Și mama ei era afectată de acest lucru. Era însă generoasă și plină de viață. Avea umor. În ultima parte a vieții, în loc de copilași, alesese să crească niște căței pechinezi, la care ținea foarte mult. Ne opream la ea, pentru a bea câte o cafea, eu, Ilie Pițigoi („nea Ilie”), Vasilică Mierlăcioiu, Paul Matiu. l-am întâlnit la ea și pe Marian Drăghici (care o va immortaliza într-un poem genial), pe Teo Vanda, pe Dan Lăpădatu.

Cici a avut ideea de a forma, în cadrul Căminului Cultural, o trupă de actori amatori.

Era tenace și ambițioasă. A pus în scenă „O noapte furtunoasă”. Am făcut și eu parte din distribuție, alături de Gicu Mustăță, Paul Matiu, Teo Vanda și alții. Piesa a avut un mare succes și cred că a luat locul întâi pe țară la un festival al teatrelor de amatori. Și Teo Vanda, și Vasilică Mierlăcioiu, și Gicu Mustăță au plecat din lumea aceasta înainte de vreme. Mai recent, i-au urmat Ilie Pițigoi și Paul Matiu. Dumnezeu să-i odihnească! Lui Vasilică Mierlăcioiu, ai cărui părinți stăteau în Vlădueni, la șosea, i-a luat un vânt foarte mare acoperișul casei și i l-a mutat vreo doi metri, mai spre est, lăsându-1 tot pe casă. Cici ne-a anunțat: A strâns Vasilică cei mai mari boi din comună, i-a înjugat și au tras acoperișul la loc. Se strânsese lumea buluc.

Am multe amintiri frumoase din acea perioadă. Eram tineri, toată lumea era a noastră, nu ne păsa de „iepoca Ceaușescu”, nu aveam treabă cu partidul unic. Primarul de atunci, care avea câteva clase (altfel, om simpatic și drăgălaș), făcea ședință cu toată profesoria și ne pune în vedere că: Noi (se includea și pe el, desigur), intelectualii comunei, ar trebui să cădem la o corcondanță. A mai spus, într-o vreme cu inundații, că nu de Olt îi este frică, ci de influenții lui. La noi, la Școala din Vale la o deschidere festivă a anului, a luat un copil în brațe, cu cravată roșie la gât, și a spus: Țștia sunt viitorul țării. Ar trebui să-i plumbuim cu aur. Avea și părțile ei nostime perioada totalitară.

Deși nu a beneficiat de condițiile care să-i fi pus în valoare calitățile și frumusețea sufletească, Cici a fost o femeie remarcabilă, respectată și prețuită de toată lumea. A fost o prietenă de nădejde, corectă, cu suflet mare, cu o demnitate și o eleganță de caracter rar întâlnite.

După ce am plecat din Osica, mutându-mă prin restrângere de catedră, la Caracal, am întâlnit-o foarte rar pe Cici, mai mult la activități specifice profesiei, la olimpiade sau la consfătuiri ale cadrelor didactice. De fiecare dată, a fișa aceeași impetuozitate, aceeași voioșie. Am aflat, la un moment dat, că este foarte bolnavă. Mi-a fost teamă să mă duc să o văd, mai ales că se deteriorase foarte mult fizic și psihic. La scurt timp, am primit vestea decesului ei. Dumnezeu să o miluiască și să o odihnească în pace. A fost una dintre figurile cele mai proeminente ale școlii, ale societății din comuna Osica de Sus.

Memorialul Gheorghe Șoarece Regal fotbalistic la Osica

Nicolae Drăghici

În ziua de 6 octombrie 2016, zi de grație, prin osteneala actualului primar interimar, Gigi Manicea, și a unui împătimit al fotbalului, Bebe Țățu, fost divizionar A și B, a avut loc la Osica Memorialul Gheorghe Șoarece, a patra ediție.

Invitat de seamă: Universitatea Craiova, supranumită în anii '80 Craiova-Maxima, prima echipă românească calificată în sferturile de finală ale Cupei campionilor europeni ('81 - '82) și semifinalistă a Cupei U.E.F.A. ('82 - '83).

Participanți: familia celui dispărut prematur, colegi de generație, oficialități (Consiliul Județean, cel mai bine reprezentat, prin președintele Oprescu și vicele Ciugulea), mult popor din Osica și din împrejurimi, două posturi de televiziune și... o dronă.

Dar iată jurnalul acestei zile de neuitat:

Ora 14.00

Cu o punctualitate nemțească, "furată", poate, de la Kaiserslautern, învinsa ei din Cupa U.E.F.A., Craiova-Maxima sosește la Osica!

Ne coboară zeei-n bătătură... Mai întâi, "bătrânii" Racolțea, Săndoi, Negrilă, Tilihoi, Donose, Beldeanu, apoi mai tinerii Mohora, Cristescu, Sava, Vrăjitoarea, Iordache și Vancea.

Peste stadion și peste salcâmi satului răsună un imn devenit celebru:

Oltenia, Eterna Terra Nova,
Un cântec are astăzi și-n priviri
Hai Universitatea, hai Craiova,
Tu, Campioana unei mari iubiri!

Ora 14.15

Urmează parastasul și slujba de pomenire pentru cel care va rămâne mereu în memoria noastră Gicu Soarece, internațional A, fost component al echipelor Avântul Osica, I.O.B. Balș, F.C. Olt, F.C. Brașov, Șoimii Sibiu, cel mai bun produs al fotbalului nostru jucat pe Măgurice, descoperit de *nea* Gicu Mameț, un antrenor inimos, care ne-a promovat în 1980, în campionatul județean și ne-a purtat spre atâtea victorii cu trei „indicații prețioase”: “Nu înălța zmeul!”, “Strânge-l, strânge-l!” și “Fă-l să greșească!”, Biblia noastră în teren...

Vorbește apoi, evocând magia lui Gicu, profesorul Ion Pârvulescu, cel care i-a dat fotbalului românesc pe internaționalii Claudiu Niculescu, Ionel Dănculescu, Ionel Luțu și Gusti Chiriță.

Ora 14.55

Salutul de la mijlocul terenului, urări de succes de ambele părți, copii cu buchete de flori și poze pentru eternitate.

Sunt acolo și ai noștri, Oltețul Osica '90, de trei ori finalistă a Campionatului județean ('92, '93, '96) și câștigătoare a fazei județene a Cupei României (2000), fixați în mitologia Osicii mai ales prin poreclele lor de alint: Chiroga, Șontea, "Andone", Zoro, Litra, Mustață, Turel, Gândac, Bobi, Tarzan, Cucu, Davai, "Lăcatuș", Boacă, Fai, Bibi, Ricanu, Bento, Țiganu', Păsărin, Romu, Cheche, Vioară.

Ora 15.00

Începe meciul. Dar nu e ce credeam noi, nu e o joacă, nu e o țurcă! Mai ales pentru craioveni e joc "pe bune", încrâncenat, de bărbați adevărați, care nu trișează fotbalul nici măcar la meciuri festive.

Ora 16.00

Final de meci. Craiova-Maxima ne administrează un dur și sec 4-1. Fără blaturi, fără caterincă. Mental „încremenit” pe victorie.

Ora 16.30

Sus, la Olaru, care ne așteaptă cu mesele îmbrăcate în rochii alb – albastre și toate pline de bunătățuri. Prăznuim împreună, unii lângă alții, din aceleași bucate. Noi, timizi și modești. Ei, rezervați și fără scrobeli.

Ora 18.00

Craiova-Maxima se retrage discret. La despărțire, strângeri de mâini, îmbrățișări, fluturări de batiste. Și cu promisiunea de revedere la anul!

Mulțumim, Craiova-Maxima!

România în labirintul Primului Război Mondial

Ion Surdu, comandor AV (rtr)

Secolul 20 a apărut la orizont cu speranțele și amenințările moștenite din secolul trecut, în care tendințele hegemoniste ale puterilor europene, pentru piețe de desfacere și surse de materii prime, deveniseră tot mai evidente și prefigurau de pe atunci ciocniri violente. Pe de altă parte o serie de popoare, în mod deosebit din Balcani nu încetaseră niciodată năzuințele și lupta lor pentru înlăturarea dominației străine și desăvârșirea unității lor statale. Toate aceste frământări au dus la înțelegeri politice dând naștere celor două blocuri militare ce aveau să se confrunte. Urmare a acestor tendințe, marile puteri se grupaseră în cele două blocuri militare astfel: în centrul Europei, Germaniei și Austro-Ungariei (Puterile Centrale) li s-au adăugat, prin tratat Italia și România; cealaltă tabără era formată din Anglia și Franța cărora li s-a adăugat și Rusia.

Incidentul de la Sarajevo, unde principele moștenitor al Austro-Ungariei Franz Ferdinand și soția sa au fost asasinați, a fost doar un pretext pentru declanșarea Primului Război Mondial. Ultimatumul adresat Serbiei de guvernul austro-ungar prevedea la unul din punctele sale anchetarea asasinilor de către polițiști austrieci, aspect cu care Serbia nu a fost de acord. Acest refuz a accelerat dramatic evenimentele ajungându-se imediat la Declarația de Război a Austro-Ungariei, sprijinită în mod evident de Germania. Conflictul s-a extins la nivelul întregului continent, precedat de mobilizarea generală a principalilor combatanți și în scurt timp a depășit granițele acestuia prin intrarea Japoniei și a domeniilor britanice în război, desfășurarea unor confruntări navale în apele internaționale, urmate în final de aducerea din colonii a zeci de contingente pe fronturile din Europa.

Adevăratul scop al declanșării războiului l-a constituit pretențiile și interesele marilor puteri europene, astfel: Germania imperialistă dorea să modeleze Europa conform viziunii sale și să domine chiar pe glob, Austro-Ungaria viza să ia sub control zona balcanică, Marea Britanie să elimine flota germană de pe principalele mări, să anihileze concurența industrială și să îi acapareze bogățiile colonii din sud-vestul și sud-

estul Africii, Franța plănuia să redobândească Alsacia și Lorena cât și dezmembrarea Imperiului german, iar Rusia să domine în Balcani, la Istanbul și în Persia. Acesta a fost tabloul premergător Primului Război Mondial. Conform așteptărilor, Austro-Ungaria a atacat Serbia, Germania la rândul ei a lovit Franța și Belgia convinsă fiind de capacitatea ei de a desfășura un război fulger în vestul Europei ca după aceea să se îndrepte împotriva Rusiei. Și tabăra cealaltă nutrea aceeași convingere a războiului fulger care în final s-a dovedit o iluzie pentru ambele tabere.

Finele anului 1914 și iarna anului 1915 au consfințit războiul de poziție. Operațiile în primele cinci luni de război au fost catastrofale din punct de vedere al pierderilor umane, astfel: Germania a pierdut 810.000 de oameni, Austro-Ungaria 1.270.000, Franța 850.000, Rusia aproximativ 1.000.000. Anul 1915 a consemnat succese limitate pentru ambele tabere, tentativa acestora de a-și anihila prin învăluire eșalonul de manevră a eșuat, confruntările având același caracter al războiului de poziții. Nici anul 1916 nu a adus mutații importante până la începutul verii când în război au intrat și Statele Unite ale Americii.

În ajunul intrării României în război principalele fronturi din Europa se prezentau astfel: frontul de vest a consemnat marea bătălie de la Verdun (februarie-septembrie 1916) care nu a produs schimbări importante în arhitectura câmpului de luptă, dar a înregistrat 500.000 de oameni uciși și alte sute de mii răniți; frontul de est a marcat ofensiva Rusiei împotriva forțelor austro-ungare din Galiția pentru deblocarea frontului Italian, iar în Balcani armata bulgară a desfășurat intense operații ofensive obligând corpul expediționar franco-britanic să adopte defensivă.

ROMÂNIA ÎNTRE PRESIUNILE OCCIDENTALE ȘI DEZIDERATUL NAȚIONAL

Deceniile care au urmat Războiului de Independență au cunoscut o intensă activitate politico-diplomatică pentru recunoașterea și consolidarea independenței de stat, ample prefaceri

politice, economice și sociale care au imprimat un ritm viu vieții din regat. Aceste primeniri în plan politic au dus la proclamarea României ca regat în 1881, la modificarea constituției în vederea lărgirii cadrului democratic pentru introducerea votului universal.

Aspectul cel mai relevant al acestor decenii de dezvoltare l-a constituit preocuparea factorilor de decizie ai societății românești pentru desăvârșirea unității naționale. Faptul că o mare parte a teritoriului și a populației românești se găsea sub dominație străină frâna dezvoltarea unitară a economiei cât și manifestarea deplină a ființei și simțirii românești.

Poziția sa geografică, la interferența sferelor de influență a marilor puteri, a supus-o unor intense și permanente presiuni, fiindcă ambele tabere doreau resursele cerealiere și petroliere ale ei, precum și asigurarea controlului asupra unor zone de interes strategic.

În august 1914 Consiliul de Coroană luând cunoștință de textul tratatului secret din 1883 dintre România și Puterile Centrale (tratată cu caracter defensiv încheiat în scopul prevenirii agresiunii rusești) a refuzat cererea Austro-Ungariei de intrare în război împotriva Serbiei, apreciind că aceasta constituie o agresiune și a

adoptat o politică de neutralitate activă.

În aceste împrejurări guvernul român a trebuit să adopte o strategie complexă de menținere a independenței iar pe de altă parte de realizare a întregirii teritoriale, bazându-se pe năzuința și lupta națională de secole a poporului român pentru realizarea acestui deziderat. Aplicarea acestei strategii era vital determinată de evoluția evenimentelor pe plan internațional și de asigurările de respectare a intereselor sale legitime și de sprijin al aliaților cu armament, muniții și provizii.

Desăvârșirea unității naționale, ca și obținerea independenței de stat, necesită sacrificii în toate domeniile și consacrarea ei pe câmpurile de luptă. În această direcție s-au intensificat măsurile pentru dezvoltarea unui organism militar care să valorifice deplin potențialul uman și material al poporului român în confruntările care deveneau inevitabile.

Efortul neîntrerupt pentru crearea unei armate capabile să susțină pe câmpul de luptă realizarea obiectivului național s-a materializat la intrarea noastră în război printr-o structură militară care avea în componență: 10 divizii infanterie, un regiment de grăniceri cu 14 companii, două divizii de cavalerie, 9

brigăzi de artilerie plus 5 divizioane de obuziere de 105 mm, geniu 44 companii, marină militară cu Divizia de Dunăre și Divizia de Mare, structuri logistice necesare asigurării acțiunilor de luptă ale acestor forțe.

La nivelul conducerii militare, în iulie 1916 Marele Stat Major a elaborat planul de campanie în vederea războiului împotriva Puterilor Centrale și a Bulgariei. Planul de campanie prevedea operații militare pe două fronturi: în nord și nord-vest împotriva Austro-Ungariei și în sud împotriva Bulgariei.

La 27 august 1916 Consiliul de Coroană al României a hotărât declararea stării de război cu Austro-Ungaria, decizia luată corespundea cu voința întregului popor și cu angajamentele asumate prin Tratatul de alianță și Convenția militară încheiate la București cu puterile Antantei la 17 august 1916. Aceasta (Convenția militară) prevedea, „, pentru momentul intrării României în război, acțiuni ofensive în Galiția și în Balcani care să nu permită inamicului să concentreze forțe superioare în Transilvania și la sud de Dunăre. Trupele române au trecut munții și au atacat trupele austro-ungare chiar în seara zilei de 27 august, reușind pătrunderi adânci în dispozitivul inamic.

Ostașii români au fost întâmpinați cu mare entuziasm de populația românească din zonele eliberate. Succesul lor nu a putut fi dezvoltat din cauza nerespectării de către aliați a obligațiilor asumate prin Convenția militară situație care a permis trupelor germane și bulgare să realizeze la sud de Dunăre un raport de forțe net superior și apoi să declanșeze ofensiva în Dobrogea.

Evenimentele au luat o turnură extrem de periculoasă pentru România prin dezvoltarea concomitentă a ofensivei inamice, atât în Dobrogea cât și în trecătorile Carpaților Meridionali și ulterior în spațiul cuprins între aceștia și Dunăre care a impus evacuarea guvernului și administrației în Moldova.

În luptele care s-au desfășurat, atât în trecătorile Carpaților cât și în celelalte teatre de operații, armata română a luptat cu determinare și curaj încercând să suplinească prin eroismul ei o serie de neajunsuri privind dotarea cu armamentul necesar și asigurarea materială în general, dar și unele referitoare la pregătirea ei pentru luptă.

RĂZBOIUL I-A CHEMAT LA LUPTĂ ȘI PE OSICENI!

Legislația privind încorporarea precum și mobilizarea, existentă în preajma declanșării conflictului, prevedea realizarea lor preponderent din zona geografică a unităților existente la pace sau

înființate la război. În această situație majoritatea consătenilor noștri au fost chemați sub arme în unități ale garnizonei Caracal, județul Romanați. Cele mai cunoscute dintre acestea au fost Regimentul 19 Infanterie (R.19 I), R.59 I și R.2 Călărași.

R.19 I este definitoriu pentru evoluția armatei române de la înființarea ei și până la finele celui de-Al Doilea Război Mondial. Astfel primele sale elemente constitutive apar după 1830 când din R.3 I cu sediul la Craiova, Compania 1 Infanterie a funcționat la Caracal, subunitate care la 1848, prin ofițerii săi a fost implicată în susținerea revoluției în Țara Românească. Ulterior, prin succesive restructurări cu asimilarea subunităților de infanterie în regimetele de dorobanți, a cunoscut gloria luptelor de la Plevna, Grivița și Smîrdan ca apoi să participe din plin în luptele din primul război mondial, cu sacrificii care nu vor fi uitate niciodată.

În aceste lupte R.19 I s-a găsit inițial la Bumbesti apoi deplasat urgent în Dobrogea unde a participat la cele mai sângeroase confruntări cu armatele germană și bulgară, lupte care în 11 zile i-au înjumătățit efectivul. La jumătatea lunii noiembrie R.19 I este adus din nou în Oltenia cu misiunea de a împiedica trecerea inamicului peste Olt, ocupând o fâșie de apărare între Drăgășani și Valea Topologului. În continuare s-a retras prin luptă până în apropierea orașului Tecuci ca apoi să fie concentrat pentru refacere și reorganizare în localitatea Barnovo lângă Iași. Aici se va confrunța cu inamici la fel de duri: frigul, foametea și tifosul.

R.59 I a luat ființă la 1 aprilie 1914 sub denumirea "R.11 Romanați" nr.59 de rezervă, garnizoana sa de reședință fiind la Caracal. Lupta cea mai glorioasă la care a participat a fost ofensiva din data de 12 septembrie 1916 de la Pasul Merișor-Valea Jiului, unde au căzut eroic și 4 osiceni.

În acest regiment a luptat și "eroina de la Jiu", Ecaterina Teodoroiu căzută eroic în luptă, în fruntea plutonului pe care îl comanda.

În luna decembrie 1916, asemănător unităților care mai rămăseseră, regimentul este cartiruit în localitatea Poiana Cîrnului, județul Vaslui unde se confruntă cu același dezastru umanitar.

R.2 Călărași înființat la 15 iunie 1872 la Râmnicu Vâlcea, își muta reședința la Pitești, iar din anul 1883 ajunge la Caracal unde istoria sa cunoaște a doua consacrare prin eroicele lupte purtate în Valea Oltului din toamna anului 1916. Către aceste unități a fost direcționat și ultimul eșalon de osiceni mobilizați conform tabelului ce urmează.

Filiala Arhivelor Statului, Jud. Olt
 Prefectura Jud. Romanati

“Tabele de locuitori din comuna Osica de Sus, mobilizati dupa 15 august 1916”

Nr. Crt.	Nume si prenume	Unitatea militară	Contingent	Persoana in intretinere (copii)
1	Godeanu Ion	R. 59	1892	3
2	Drăghici Ion	R. 59	1893	6
3	Alecu Toma	R. 59	1893	3
4	Marcu Mihai	R. 59	1894	1
5	Tudor Stefan	R. 59	1893	5
6	Muşat Gheorghe	R. 59	1900	5
7	Căcărează Constantin	R. 59	1905	4
8	Muşat Stancu	R. 59	1911	1
9	Ulei Petre	R. 59	1909	3
10	Dicu Ion	R. 59	1904	1
11	Raicea Ştefan	R. 59	1907	4
12	Stăvăreanu Radu	R. 59	1905	2
13	Vărzaru Marin	R. 59	1900	3
14	Calotă Ion	R. 59	1907	4
15	Macsut Stancu	R. 59	1911	1
16	Mioneci Ion	R. 59	1904	2
17	Drăgan Gheorghe	R. 59	1897	4
18	Dude Marin	R. 59	1913	4
19	Nicu Ilie	R. 59	1913	1
20	Căcărează Marin	R. 59	1903	3
21	Ionescu Dumitru	R. 59	1907	2
22	Ciopîc Marin	R. 59	1905	4
23	Popescu Alexandru	R. 43	1902	-
24	Vlad Marin	R. 59	1911	3
25	Iorga Marin	R. 59	1913	1
26	Lepădatu Marin	R. 59	1900	3
27	Spătaru Dumitru	R. 19	1910	2
28	Nălucă Ştefan	R. 19	1910	1
29	Petrică Gheorghe	R. 59	1894	3
30	Sulger Ion	R. 59	1911	2
31	Bobiceanu Ion	R. 59	1893	7
32	Bobiceanu Andrei	R. 59	1893	3
33	Bobiceanu Ion	R. 59	1907	3
34	Stanca Ion	R. 2.C/1	1907	8
35	Stancu Nicolae	R. 59	1905	-
36	Lungan Statir	R. 59	1892	8
37	Manicea Florea	R. 9 Art	1900	5
38	Coţofană Ilie	R. 59	1902	3

Nr. Crt.	Nume si prenume	Unitatea militară	Contingent	Persoana in intretinere (copii)
39	Boangiu Dumitru	R. 59	1892	6
40	Calotă Matei	R. 59	1900	3
41	Cismaru Ilie	R. 2 C/1	1896	3
42	Costoraru Gheorghe	R. 59	1905	4
43	Stancu Gheorghe	R. 2 C/1	1898	2
44	Dude Marin	R. 2 C/1	1898	4
45	Voinea Marin	R. 59	1894	2
46	Ciucu Ilie	R. 59	1901	4
47	Costoraru Ilie	R. 59	1893	4
48	Boangiu Dumitru	R. 59	1901	5
49	Calotă Pantelimon	R. 59	1914	6
50	Stuparița Ion	R. 59	1892	2
51	Chirea Marin	R. 59	1900	5
52	Matei Mihai	R. 59	1907	2
53	Manicea Constantin	R. 59	1893	5
54	Stanciu Gheorghe	R. 59	1900	5
55	Duță Ilie	R. 2 C/1	1901	2
56	Zamfir Stancu	R. 2 C/1	1897	2

Tributul pe care l-au plătit osiceni a fost impresionant atât prin cei căzuți în lupta la 12 septembrie 1916 la Pasul Merișor, consemnându-i pe serg. Șoarece Ștefan, soldații: Căcărează Marin, Aldea Marin, Dinu Marin și Vărzaru Ilie cât și prin zecile de prizonieri din care următorii soldați și-au pierdut viața:

- Iorga Voicu /R.59 I la 28.01.1917-LANGDORF
- Șoarece Marin R.2 I la 03.08.1917 Lazaretul Giurgiu
- Joița Ion R.19 I la 18.03 1917, împușcat la gărul Timișoara;
- Delcea Mihai R.59 I la 06.01.1917 HASMAJEHER;
- Stroe Gheorghe R.80 I la 12.01.1917 Bulgaria;
- Alexandru Antonie R.59 I la 24.04.1917 Loarburg;
- Torcea Marin R59. I la 03021917 Germania;
- Dan Ion R.80 I la 23.11.1917 Nis Serbia;
- Calotă Tudor R.59 I la 11.05.1917 Germania;
- Boangiu Dumitru R.59 I la 11.04.1917.Germania;
- Botofei Dumitru R.59 I la 08.02.1917.Germania;
- Torcea Dumitru R.80 I la 04.11.1917.Bulgaria;
- Tîrnă Ștefan R.80 I la 11.01.1917.Bulgaria;
- Văduva Nicolae R.19 I la 19.05.1917 Bulgaria;
- Raicea Ștefan R59 I la 12.02.1917 Ungaria;
- Cioacă Marin R.80 I la 23.02.1918 Germania;
- Buznă Dumitru R. I la 21.06.1917 Germania;
- Corlățeanu Ion R.59 I la 05.01.1917 Germania;

- Mitran Constantin R.80 I la 04.03.1917. Bulgaria;
- Marica Ion R.80 I la 12.05.1917.Bulgaria.

Aceștia au fost doar o parte a celor peste 100 de consăteni care nu s-au mai întors niciodată la vetrele lor, printre ei se regăsesc și ambii mei bunici. Suferința a fost mult mai mare pentru că majoritatea lor aveau în întreținere 4-5 copii. România a pierdut în campania militară a anului 1916 peste 250.000 de oameni iar până la sfârșitul războiului numărul lor va ajunge la cote dramatice.

Concluzii

Analizând cele patru luni și jumătate de campanie militară a României în anul 1916 se desprind o serie de concluzii și întrebări, toate provenind din situația extrem de periculoasă în care se găsea statul român și implicit armata sa. La finele acestei campanii teritoriul țării era ocupat în mare parte de armatele inamice, capitala a fost părăsită, guvernul și administrația centrală evacuate la Iași, iar armata cu pierderi de 250.000 morți, răniți, dispăruți retrasă în Moldova pentru refacere. Situația în teritoriul liber [Moldova] devenise amenințătoare atât prin scopul

strategic al Puterilor Centrale cât și prin soarta disperată a populației refugiate care a condus la o densitate explozivă în centrele urbane, însoțită de spectrul foametei și al epidemiilor. Urmările se vor vedea în prima parte a anului 1917.

Prima întrebare care rezultă din analiză se referă la necesitatea și oportunitatea intrării României în război și de ce alături de Antanta.

Analizând contextul european cât și cel național, răspunsul este că România nu putea evita războiul, atât din cauza presiunilor ambelor tabere cât și al interesului național -întregirea demografică și teritorială a poporului român. Momentul intrării în război nu mai putea fi întârziat după cei doi ani de neutralitate, presiunile politice se transformaseră în amenințări.

Deci în pofida multor neajunsuri în dotarea armatei și a unei asigurări precare cu materiale necesare unei campanii militare, momentul intrării României a fost impus. Apartenența la Antanta corespundea cu starea de spirit a populației și cu interesul nostru național la înfăptuirea căruia aceasta alianță se angaja să sprijine România.

Situația creată la finele anului 1916, a fost determinată de o serie de factori interni și externi dintre care cei mai importanți merită prezentați. În prima categorie trebuie evidențiat faptul că România dorea să își realizeze obiectivul politico-strategic prin forțe proprii, aspect care a creat un grad de complexitate foarte ridicat, ofensiva eliberatoare în Transilvania și apărare strategică a frontierei de sud, fronturi ce totalizau 1600 km.

De asemenea, absența unor garanții ferme, ale partenerilor de coaliție, din Convenția militară din 17 august 1916, privind angajamentul acestora de a prefața intrarea României în război prin intensificarea acțiunilor militare în zonele de contact cu Puterile Centrale.

Concepția decidenților români de înfăptuire a obiectivului politic prin forțe proprii nu a permis realizarea unei densități optime de forțe și mijloace pe principalele direcții de efort.

Alocațiile bugetare insuficiente pentru consolidarea organismului militar, din etapa premergătoare declanșării războiului nu au putut fi compensate în anii de neutralitate și ca urmare armata nu a dispus la momentul potrivit de mijloacele necesare unei confruntări de asemenea amploare. Tot din motive bugetare, România nu a putut întreține la

pace efectivele necesare și la intrarea în război acestea au reprezentat doar 12% din efectivul mobilizat, ceea ce a creat disfuncționalități atât la nivel de comandă cât și la trupă.

Dintre factorii externi cel mai grav a fost nerespectarea angajamentelor din Convenția militară din 17 august, care prevedea declanșarea concomitentă a ofensivei rusești în Galiția precum și în Salonic, de către aliații occidentali, fapt care a permis Puterilor Centrale să concentreze forțe superioare atât în Transilvania cât și la sud de Dunăre, obligând partea română să își modifice planul de campanie cu urmări dezastruoase. La intrarea în război România a suportat agresiunea concomitentă a patru state inamice.

Trebuie reținut și faptul că în coordonarea acțiunilor interaliate s-au manifestat deficiențe grave, acestea provenind atât din scopurile diferite pentru care au intrat fiecare în război cât și a inegalității statutului de putere între partenerii de coaliție.

Între atâtea nenorociri trebuie subliniat un aspect pozitiv, anume acela că Puterile Centrale nu au reușit prin acțiuni conjugate să își atingă obiectivul strategic de nimicire a armatei române obligând astfel statul român să capituleze.

Pro Memoria la răscruce

Prof. Mihai Duica

La data de 3 iulie 2016, a avut loc adunarea generală a membrilor Asociației Pro Memoria, în comuna Osica de Sus, județul Olt. Adunarea generală s-a desfășurat la inițiativa dlui Președinte al asociației, senatorul Ioan Paul Popescu, de comun acord cu vicepreședintele acesteia și al tuturor membrilor.

Scopul adunării a fost cuprins în ordinea de zi și s-a referit la darea de seamă cu realizările ce s-au împlinit de la ultima adunare generală, dar și cu dezbaterile unor evenimente ce urmează să fie finalizate în perioada următoare.

Tot acum domnul Paul Popescu a anunțat demisia dânsului și a doamnei Cristina Bacicu Botez cât și cererile de retragere din asociație ale domnului Ion Ciocan și doamnei Sorina Iacob. Nu a fost cel mai plăcut moment din existența asociației, ci unul de răscruce, pentru că cei trei au fost membri fondatori cu un aport foarte important la toate activitățile asociației, contribuind hotărâtor la creșterea prestigiului acesteia.

Prin implicarea totală a celor menționați împreună cu ceilalți membri ai asociației s-a reușit obținerea unor rezultate pe care le putem considera de excepție.

Voi aminti doar o parte a acestora:

- promovarea la nivel național, cu mult succes, a culturii, tradiției și activității sociale a comunității;
- editarea unui număr de 7 ediții ale revistei RĂDĂCINI, revistă de cultură și tradiție locală „scrisă de osiceni, pentru osiceni, despre osiceni”;
- organizarea comemorării eroilor osiceni căzuți în război;
- au cinstit și onorat eroii veterani încă în viață;
- s-au implicat în organizarea de pelerinaje în mai multe locuri sfinte;
- excursie de comemorare organizată la Plevna în Bulgaria, unde preoții din comună au ținut slujbe pentru osiceni căzuți în Războiul de Independență.

Cu siguranță s-au realizat mult mai multe activități în slujba comunității. Fără implicarea și aportul celor plecați nu ar fi fost posibile aceste realizări, fiecăruia revenindu-i merite deosebite, astfel:

- Ioan Paul Popescu a coordonat foarte bine activitățile desfășurate, făcând o echipă extrem de competentă alături de artistul grafician Cristina Bacicu Botez;
- primarul Ion Ciocan a contribuit substanțial, atât material, dar și din postura de edil;
- doamna Sorina Iacob în calitate de director al Liceului „Ion Gh. Roșca” din comuna noastră a inițiat și organizat împreună cu doamna Cristina Botez sărbătoarea portului popular, activitate care s-a bucurat de mare audiență și participare. De asemenea a fost gazdă primitoare și a inițiat pentru elevii liceului o mulțime de programe culturale și educative.

Pentru tot ce au realizat alături de noi, le mulțumim respectuos.

În continuare adunarea generală a ales prin vot deschis, un nou consiliu de conducere cu următoarea componență:

- președinte - prof. Mihai Duică;
- vicepreședinte - comandor AV.(rtr) Ion Surdu;
- contabil - economist Florina Trușcă;
- coordonator proiecte - prof. Virginia Lăpădatu;
- casier - maistru Romulus Coțofană.

În cadrul ședinței consiliului de conducere al asociației din 3 septembrie 2016 s-a făcut propunerea de acordare a titlului de membru de onoare unor personalități care, prin participarea la activitățile asociației le-au asigurat acestora un ridicat nivel de cultură și educație. Aceștia sunt următorii:

- Nicolae Coande, poet;
- Paul Aretzu, poet.

Tot acum s-a propus, acordarea titlului de Președinte de onoare, dlui Marian Drăghici, scriitor, redactor la revista Viața Românească, propunere pe care, inițial, prietenul nostru a primit-o cu rețineră. Ulterior, după discuții lămuritoare, dl. Marian Drăghici a acceptat, pe o perioadă de timp limitată, această sarcină, ca expresie a atașamentului său față de locurile natale și oamenii acestora. Dl. Marian Drăghici a formulat propunerea constituirii unui Colegiu de onoare al Asociației, format din mai multe personalități, fiecareia revenindu-i funcția de Președinte de onoare, la intervale ce vor fi stabilite statutar, prin hotărârea adunării generale.

Numele propuse pentru Colegiul de onoare sunt: Paul Aretzu, Nicolae Coande, Nicolae Drăghici, Mihai Vărzaru, Constantin Oprișescu, Constantina Oftea-Secășan, preot Daniel Preda, preot George Popa și preotul Maricescu din Greci. Din Colegiu vor mai face parte, în aceeași propunere, elevii frunțași ai școlilor din Osica de Sus, clasele V-XII, cu medie generală peste 9,50 în anul școlar precedent. Aceste propuneri vor fi supuse votului proximei Adunări generale a Asociației.

Cu acest prilej, ca președinte nou ales, le adresez osicenilor invitația și rugămintea să ni se alăture în efortul comun de a face cunoscut trecutul părinților și al străbunilor noștri, pentru a conserva tot ce se mai păstrează din valorile care i-au însoțit în viață. Provocările generate de trecutul comunității noastre constituie moștenirea noastră, a tuturor, un tezaur divers ce nu poate fi gestionat și valorificat doar de o mână de oameni. Vom veni cu proiecte, pe lângă cele desfășurate deja, care să atragă tot mai mulți participanți din toate generațiile, între care elevii, tineretul comunei, vor avea un loc și rol de prim plan. Sprijinul pe care contăm din partea osicenilor de peste tot, fii ai satului rămași în Osica sau așezați în alte localități, din județ sau din țară, este, unul direct, personal, ținând de "minte și inimă", dar și material, financiar sub formă de cotizații sau donații, pentru alcătuirea unui fond absolut necesar în desfășurarea activităților viitoare. Anul trecut, numărul cotizanților a fost de numai 14 persoane, iar ca donație s-a înregistrat doar fam. dr. Secășan cu suma de 500 lei.

Așteptăm, așadar, implicarea dumneavoastră pe toate planurile, inclusiv cu poveștile de viață ale familiilor, precum și, neapărat, propuneri concrete pentru revistă și alte activități culturale. Și, nu în ultimul rând, așteptăm participarea la acestea.

Vă mulțumim!

Președintele Asociației Culturale „Pro Memoria”

Anunț important

În anul 2017 Consiliul de conducere al Asociației Culturale Pro Memoria intenționează modificarea statului în scopul cuprinderii întregii problematice cu care se confruntă comunitatea. În acest sens așteptăm propunerile și ideile dumneavoastră până la data de 30 iunie 2017.

Vă informăm că începând cu data de 3 ianuarie 2017 se poate trimite pe adresa ANAF din zona dvs. de reședință Declarația 230 privind alocarea sumei de 2% din impozitul anual de venituri din salariu și asimilate salariilor.

Contul IBAN al Asociației Pro Memoria este RO03CECEOT0230RON0801834

Cod de identificare fiscală 26461202.

Consiliul de conducere al Asociației Pro Memoria:

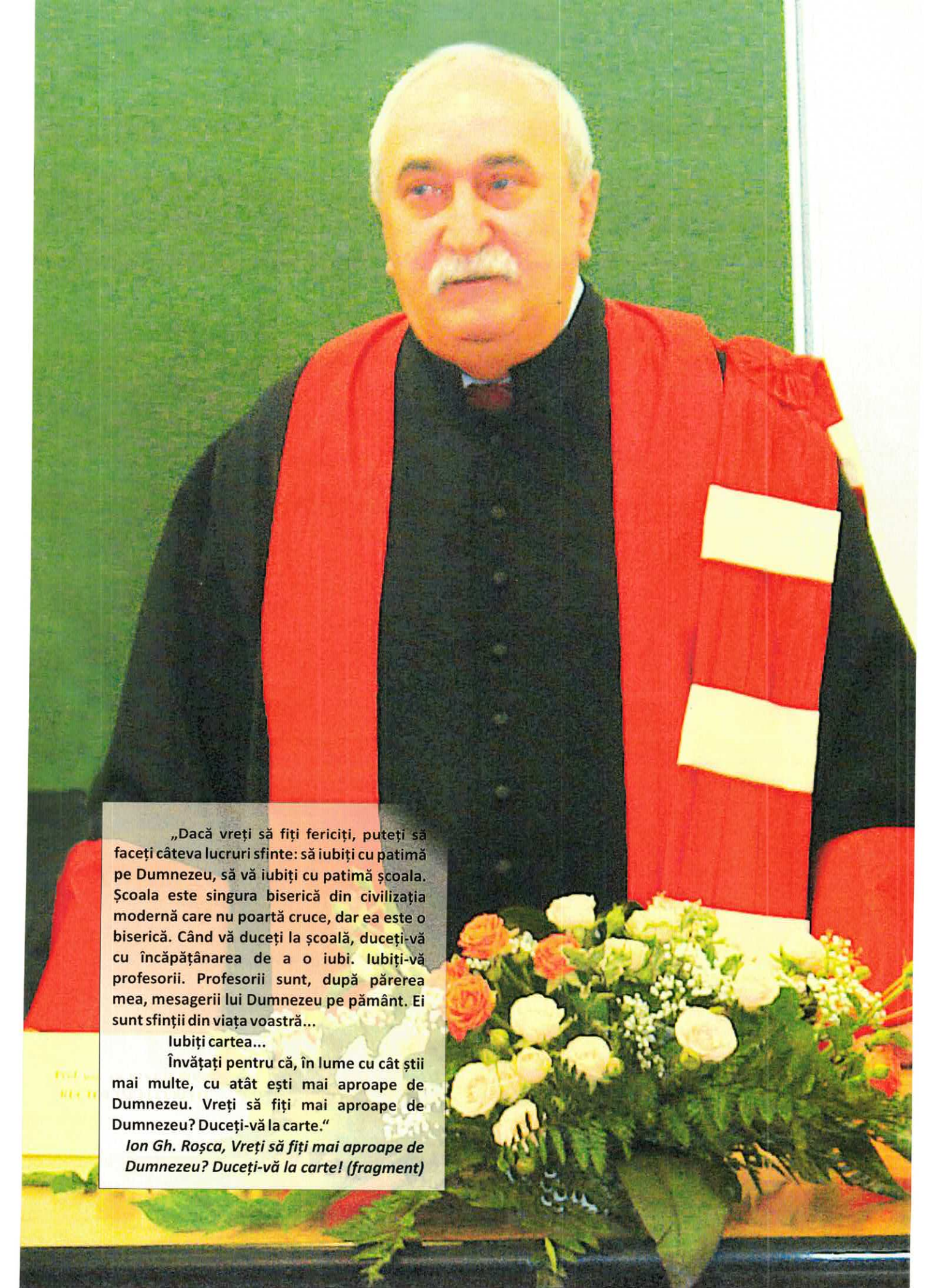
- Președinte – Mihai Duică, profesor, Tel: 0740901861, email: misuduica@yahoo.com

- Vicepreședinte – Ion Surdu, comandor AV (rtr), Tel: 0766258042, email: ionsurdu48@yahoo.com

- Coordonator proiecte: Virginia Lăpădatu, profesor, Tel: 0769302453

- Contabil: Trușcă Florina, economist, Tel: 0766612203

- Casier: Romulus Coțofană, Tel: 0767010225

„Dacă vreți să fiți fericiți, puteți să faceți câteva lucruri sfinte: să iubiți cu patimă pe Dumnezeu, să vă iubiți cu patimă școala. Școala este singura biserică din civilizația modernă care nu poartă cruce, dar ea este o biserică. Când vă duceți la școală, duceți-vă cu încăpățânarea de a o iubi. Iubiți-vă profesorii. Profesorii sunt, după părerea mea, mesagerii lui Dumnezeu pe pământ. Ei sunt sfinții din viața voastră...

Iubiți cartea...

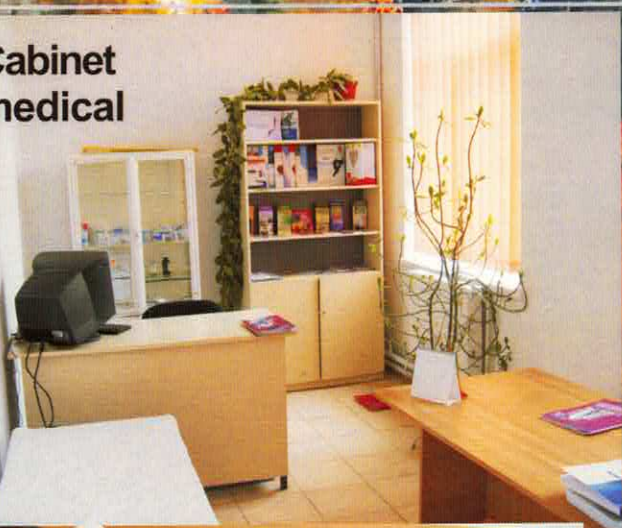
Învățați pentru că, în lume cu cât știi mai multe, cu atât ești mai aproape de Dumnezeu. Vreți să fiți mai aproape de Dumnezeu? Duceți-vă la carte.“

Ion Gh. Roșca, Vreți să fiți mai aproape de Dumnezeu? Duceți-vă la carte! (fragment)

Liceul Teoretic „Ion Gh. Roșca“
OSICA DE SUS

Cabinet medical

Cabinet de istorie

Laborator de chimie

Cabinet psiho-pedagogic de consiliere școlară

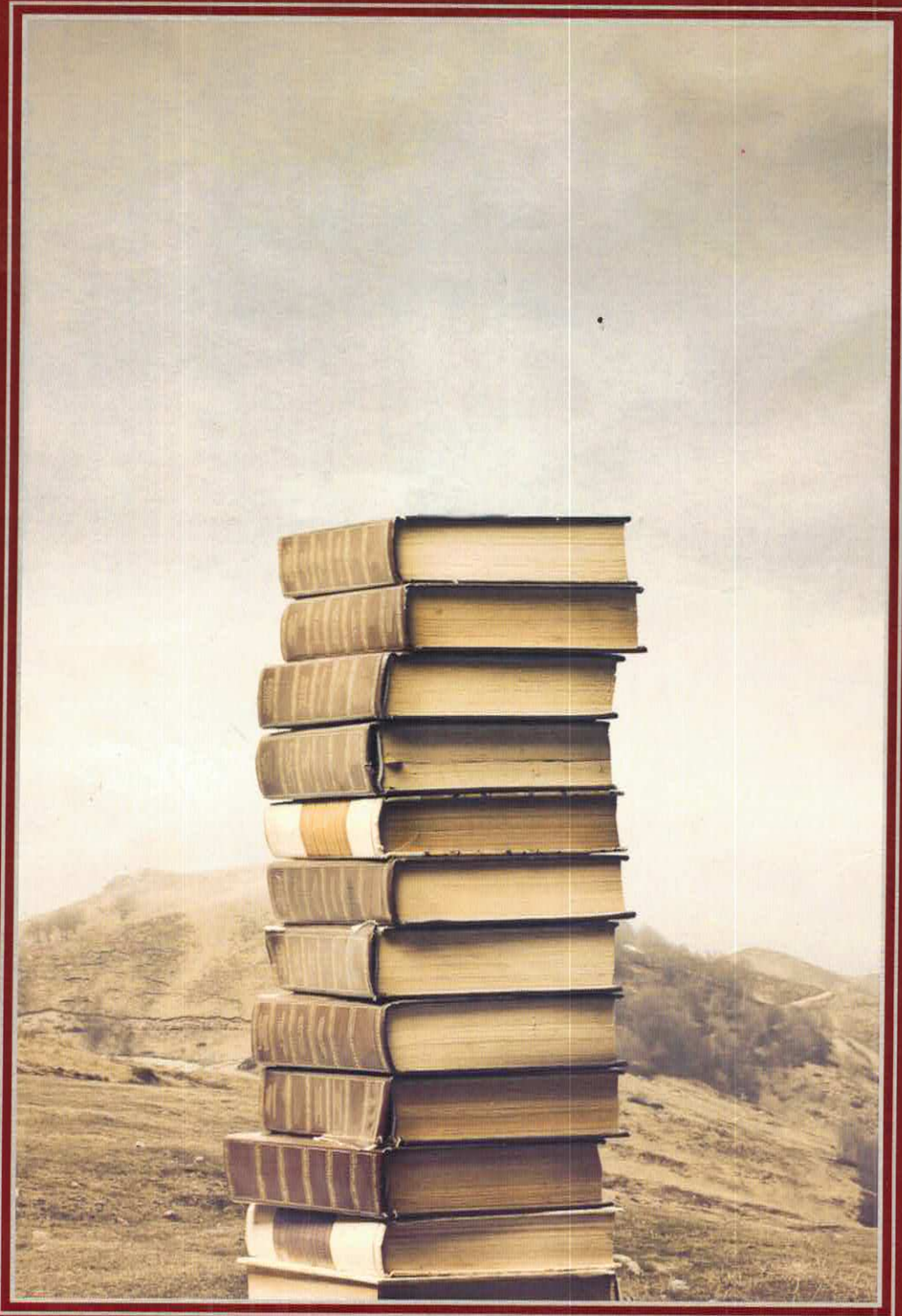

Centrul de Documentare și Informare

Laborator de informatică

Rădăcinile nu se văd dar fără ele nimic nu poate ființa